

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi razširjeni senat)

z dne 29. maja 2024*

„Ekonomsko in monetarna unija – Bančna unija – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij (EMR) – Enotni sklad za reševanje (ESR) – Sklep EOR o predhodnih prispevkih za leto 2021 – Ugovor nezakovitosti – Pravna podlaga Uredbe št. 806/2014 – Člen 114 PDEU – Enako obravnavanje – Diskrecijska pravica Komisije – Diskrecijska pravica EOR – Obveznost obrazložitve“

V zadevi T-360/21,

Portigon AG s sedežem v Düsseldorfu (Nemčija), ki jo zastopajo D. Bliesener, V. Jungkind in C. van Kampen, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Enotnemu odboru za reševanje (EOR), ki ga zastopata J. Kerlin in D. Ceran, agenta, skupaj z B. Meyringom, T. Klupschem in S. Iancom, odvetniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropskega parlamenta, ki ga zastopajo U. Rösslein, M. Menegatti in G. Bartram, agenti,

in

Sveta Evropske unije, ki ga zastopajo J. Bauerschmidt, J. Haunold in A. Westerhof Löfflerová, agenti,

in

Evropske komisije, ki jo zastopata D. Triantafyllou in A. Steiblyté, agenta,

intervenienti,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat),

* Jezik postopka: nemščina.

v sestavi A. Kornezov, predsednik, G. De Baere, D. Petrлік (poročevalec), K. Kecsmár, sodniki, in S. Kingston, sodnica,

sodni tajnik: L. Ramette, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 1. marca 2023

izreka naslednjo

Sodbo¹

[...]

I. Dejansko stanje

- 2 Tožeča stranka je kreditna institucija s sedežem v Nemčiji, ki je v postopku postopnega prenehanja. Še naprej ima nekatera dovoljenja za opravljanje bančnih poslov in finančnih storitev, kot so depozitni in kreditni posli ter plačilne storitve. Vendar ima ta dovoljenja le za urejeno dokončanje postopnega prenehanja.
- 3 Med posli, opravljenimi v ta namen, so za to zadevo pomembni zlasti tisti, ki vključujejo Erste Abwicklungsanstalt (v nadaljevanju: banka EAA).
- 4 Banka EAA je bila ustanovljena na podlagi Finanzmarktstabilisierungsfondsgesetz (zakon o ustanovitvi sklada za stabilizacijo finančnih trgov) z dne 17. oktobra 2008 (BGBl. 2008 I, str. 1982) zaradi postopnega prenehanja in zavarovanja dela bančnih poslov tožeče stranke.
- 5 Tožeča stranka je velik del svojih sredstev in obveznosti prenesla na banko EAA zaradi svojega postopnega prenehanja. Del teh sredstev in teh obveznosti je bil dejansko prenesen na banko EAA z delitvijo. Ta del sredstev in obveznosti ni več izkazan v bilanci stanja tožeče stranke.
- 6 Drugi del sredstev in obveznosti tožeče stranke ni bil predmet te delitve, ampak le predmet tako imenovanega „ekonomskega“ prenosa ali poročstva s strani banke EAA. V ta namen je tožeča stranka z banko EAA sklenila pogodbe, katerih namen je bil prenos tveganj na to banko, čeprav je ohranila dejansko lastništvo nad tem delom svojih sredstev in obveznosti.
- 7 Sredstva in obveznosti tožeče stranke, ki so predmet le ekonomskega prenosa na banko EAA, med drugim vključujejo elemente portfelja izvedenih finančnih instrumentov, s katerimi se trguje na prostem trgu (v nadaljevanju: portfelj izvedenih finančnih instrumentov EAA-OTC). Ta je v bistvu sestavljen iz pravic in obveznosti tožeče stranke, ki izhajajo iz nekaterih izvedenih finančnih instrumentov ali so z njimi povezane, in iz poročstev, s katerimi se zavarujejo terjatve, ki izhajajo iz teh izvedenih finančnih instrumentov.

¹ Navedene so le točke zadevne sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

- 8 Tožeča stranka ima zakonsko in regulativno odgovornost za upravljanje sredstev portfelja banke EAA, ki niso bila dejansko prenesena nanjo z delitvijo. Ker banka EEA ne more sama upravljati teh sredstev, jih tožeča stranka upravlja kot fiduciarni pooblaščenec na podlagi pogodb, sklenjenih z banko EAA. Tožeča stranka na tej podlagi deluje v svojem imenu, vendar po navodilih in za račun banke EAA.
- 9 Elementi portfelja izvedenih finančnih instrumentov EAA-OTC so do realizacije ali prenosa na banko EAA izkazani v bilanci stanja tožeče stranke kot sredstva ali obveznosti iz fiduciarnih razmerij.
- 10 EOR je z izpodbijanim sklepom v skladu s členom 70(2) Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1) določil predhodne prispevke v enotni sklad za reševanje (ESR) (v nadaljevanju: predhodni prispevki) za leto 2021 (v nadaljevanju: prispevno obdobje 2021) za institucije iz določb člena 2 v povezavi s členom 67(4) te uredbe (v nadaljevanju: institucije), med katerimi je tožeča stranka.
- 11 Z odločbo o plačilu prispevkov z dne 21. aprila 2021 je Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (BaFin, zvezni urad za nadzor nad finančnimi storitvami, Nemčija) kot nacionalni organ za reševanje (v nadaljevanju: NOR) v smislu člena 3(1), točka 3, Uredbe št. 806/2014 tožeči stranki odredil plačilo predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2021, kot ga je določil EOR.
- 12 Tožeča stranka na eni strani ter EOR in BaFin na drugi strani se ne strinjajo glede elementov, ki jih je treba upoštevati pri izračunu predhodnega prispevka tožeče stranke. Natančneje, tožeča stranka meni, da v zvezi s tem ni treba upoštevati obveznosti, ki so del portfelja izvedenih finančnih instrumentov EAA-OTC, in da ne pripada skupini, za katero se je začelo prestrukturiranje po tem, ko je prejela državno pomoč ali enakovredno financiranje v smislu člena 6(8)(a) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 z dne 21. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi s predhodnimi prispevki v sheme za financiranje reševanja (UL 2015, L 11, str. 44). EOR in BaFin pa menita, da je treba predhodni prispevek tožeče stranke izračunati na podlagi njene bilančne vsote in da je tožeča stranka institucija v prestrukturiranju.

[...]

IV. Pravo

[...]

A. Ugovori nezakonnosti Uredbe št. 806/2014, Direktive 2014/59 in Delegirane uredbe 2015/63

1. Prvi tožbeni razlog: ugovori nezakonnosti

- 34 Tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga navaja, prvič, ugovor nezakonnost Uredbe št. 806/2014 in Direktive 2014/59, drugič, očitke, ki se nanašajo na zakonitost izpodbijanega sklepa, in tretjič, tri ugovore nezakonnosti Delegirane uredbe 2015/63.
- 35 Najprej je treba preučiti ugovore nezakonnosti, očitki, ki se nanašajo na zakonitost izpodbijanega sklepa, pa se presojuje v točkah od 337 do 351 spodaj.

a) Prvi tožbeni razlog: ugovora nezakonnosti Uredbe št. 806/2014 in Direktive 2014/59

- 36 Tožeča stranka navaja ugovora nezakonnosti Uredbe št. 806/2014 in Direktive 2014/59, ker je zakonodajalec Unije napačno izbral člen 114(1) PDEU kot pravno podlago za njuno sprejetje.
- 37 Na eni strani naj navedena akta ne bi imela nobene zveze z notranjim trgom, saj če bi bili predhodni prispevki določeni na ravni držav članic, ti ne bi pomenili ovire za prosti pretok storitev in tudi ne bi bistveno izkrivljali konkurence.
- 38 Na drugi strani naj zakonodajalec Unije ne bi bil pooblaščen, da sistem predhodnih prispevkov utemelji na členu 114(1) PDEU, saj naj bi ti prispevki spadali med „davčne določbe“ v smislu člena 114(2) PDEU. Natančneje, iz angleške in francoske različice člena 114(2) PDEU naj bi bilo razvidno, da področje uporabe te določbe presega pojem „davek“. Zato bi se moral zakonodajalec Unije pri uvedbi obveznosti plačila predhodnih prispevkov opreti na člen 113 ali člen 115 PDEU.
- 39 EOR, Parlament, Svet in Komisija to utemeljitev izpodbijajo.
- 40 Uvodoma je treba spomniti, da mora izbira pravne podlage akta Unije temeljiti na objektivnih elementih, ki jih je mogoče sodno preizkusiti, med katerimi sta zlasti cilj in vsebina tega akta (glej mnenje 1/15 (Sporazum PNR med EU in Kanado) z dne 26. julija 2017, EU:C:2017:592, točka 76 in navedena sodna praksa; sodba z dne 4. septembra 2018, Komisija/Svet (Sporazum s Kazahstanom), C-244/17, EU:C:2018:662, točka 36).
- 41 Zakonodajni akti, sprejeti na podlagi člena 114(1) PDEU, morajo na eni strani zajemati ukrepe o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic, na drugi strani pa mora biti njihov cilj vzpostavitev in delovanje notranjega trga (sodba z dne 22. januarja 2014, Združeno kraljestvo/Parlament in Svet, C-270/12, EU:C:2014:18, točka 100).
- 42 Na prvem mestu je treba spomniti, da se lahko člen 114 PDEU uporablja kot pravna podlaga samo, kadar iz pravnega akta objektivno in dejansko izhaja, da je njegov cilj izboljšanje pogojev za vzpostavitev in delovanje notranjega trga (glej sodbo z dne 22. januarja 2014, Združeno kraljestvo/Parlament in Svet, C-270/12, EU:C:2014:18, točka 113 in navedena sodna praksa).

- 43 V obravnavani zadevi zlasti iz uvodnih izjav 1 in 3 Uredbe št. 806/2014 ter iz uvodne izjave 1 Direktive 2014/59 izhaja, da sta bila ta akta sprejeta v okoliščinah gospodarske in finančne krize, ki je v zvezi z Unijo razkrila pomanjkanje instrumentov za učinkovito obvladovanje tveganja, ki ga predstavljajo institucije v finančnih težavah, zaradi česar so morale države članice za podporo tem institucijam uporabiti javna finančna sredstva.
- 44 Iz uvodne izjave 1 Uredbe št. 806/2014 in uvodne izjave 3 Direktive 2014/59 je razvidno tudi, da so se s to krizo pokazale grožnje za delovanje notranjega trga bančnih storitev in vse večje tveganje finančne razdrobljenosti. To je bil resnični razlog za zaskrbljenost na notranjem trgu, na katerem bi morale biti banke sposobne opravljati pomembne čezmejne dejavnosti, medtem ko je bilo ugotovljeno zmanjšanje teh dejavnosti, povezano s strahom pred širjenjem negativnih učinkov.
- 45 Poleg tega je zakonodajalec Unije v uvodnih izjavah od 2 do 4 in 12 Uredbe št. 806/2014 in v uvodnih izjavah 4 in 5 Direktive 2014/59 poudaril, da razlike med nacionalnimi ureditvami na področju reševanja in ustreznimi upravnimi praksami ter neobstoje enotnega postopka odločanja za reševanje v bančni uniji povzročajo nezaupanje nacionalnih bančnih sistemov do sistemov drugih držav članic, vključno z državami članicami, ki ne sodelujejo v EMR, in prispevajo k nestabilnosti trga, saj ne zagotavljajo predvidljivosti glede možnih posledic propada banke. Te razlike bi lahko povzročile tudi višje stroške posojil za nekatere banke in njihove stranke zgolj zaradi sedeža teh bank, ne glede na njihovo dejansko kreditno sposobnost.
- 46 Poleg tega je zakonodajalec Unije v uvodnih izjavah 9 in 19 Uredbe št. 806/2014 poudaril, da dokler pravila in prakse o reševanju ter pristopi v zvezi z delitvijo bremena ostajajo nacionalni ter se finančna sredstva, potrebna za financiranje reševanja, zbirajo in porabljajo na nacionalni ravni, se povezanost med državami članicami in bančnim sektorjem ne bo povsem prekinila, notranji trg pa bo ostal razdrobljen. Ta položaj bi omejeval čezmejne dejavnosti bank, ustvarjal ovire za izvajanje temeljnih svoboščin in izkrivljal konkurenco na notranjem trgu.
- 47 Nazadnje, kot je razvidno iz uvodnih izjav 9 in 10 Direktive 2014/59, je njen namen preprečiti, da nacionalni organi nimajo enake ravni nadzora nad institucijami ali enake zmožnosti njihovega reševanja, kar lahko različno vpliva na stroške financiranja institucij v posameznih državah članicah, s čimer se ovira uresničevanje svobode ustanavljanja, ki jim jo daje notranji trg.
- 48 Glede na te preudarke je namen Uredbe št. 806/2014 omejiti povezavo med ugotovljenim proračunskim položajem posameznih držav članic ter stroški financiranja bank in podjetij s sedežem v teh državah članicah in odgovornost za financiranje stabilizacije finančnega sistema naložiti celotnemu finančnemu sektorju.
- 49 Tako Uredba št. 806/2014, kot je navedeno v njenem členu 1, med drugim določa enotna pravila in enoten postopek za reševanje institucij, ki bi jih moral EOR uporabiti za odpravo nastalih groženj, omenjenih v točkah od 43 do 46 zgoraj.
- 50 Prav tako Direktiva 2014/59 med drugim določa harmonizirana pravila in harmoniziran postopek za reševanje institucij z namenom odpraviti pomisleke zakonodajalca Unije, opisane v točkah od 43 do 45 in 47 zgoraj.

- 51 ESR in nacionalne sheme financiranja so bistveni elementi teh pravil in tega postopka, ki, kot je razvidno iz členov 67 in 76 ter uvodne izjave 107 Uredbe št. 806/2014 ter členov 100 in 101 ter uvodnih izjav 103, 104 in 108 Direktive 2014/59, omogočajo zagotovitev učinkovitega izvajanja pooblastil za reševanje in prispevanje k financiranju instrumentov za reševanje z zagotavljanjem njihove učinkovite uporabe.
- 52 Za zagotovitev zadostnih finančnih sredstev v ESR in nacionalne sheme financiranja se te glede na ugotovitve iz točk od 43 do 46 in 48 zgoraj financirajo zlasti s predhodnimi prispevki, ki jih plačajo institucije.
- 53 Zato plačilo teh prispevkov zagotavlja učinkovito uporabo enotnih ali harmoniziranih pravil in enotnega ali harmoniziranega postopka reševanja institucij. Kot je razvidno iz uvodnih izjav 12 in 19 Uredbe št. 806/2014 in uvodnih izjav 9 in 10 Direktive 2014/59, pravila, ki določajo navedene prispevke, omogočajo, da se prepreči, da bi se z različnimi nacionalnimi praksami oviralo uresničevanje temeljnih svoboščin ali izkrivljala konkurenca na notranjem trgu.
- 54 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da je cilj Uredbe št. 806/2014 in Direktive 2014/59 izboljšati pogoje za vzpostavitev in delovanje notranjega trga.
- 55 Poleg tega je v zvezi s pogojem iz člena 114(1) PDEU, v skladu s katerim mora zadevni akt Unije zajemati ukrepe o približevanju določb držav članic, zlasti iz uvodne izjave 2 Uredbe št. 806/2014 in uvodne izjave 4 Direktive 2014/59 razvidno, na eni strani, da ni bilo enotnega postopka odločanja za reševanje institucij v Uniji, in na drugi strani, da se zakoni in drugi predpisi, ki urejajo insolventnost institucij v državah članicah, vsebinsko in postopkovno zelo razlikujejo.
- 56 V tem okviru je zakonodajalec Unije določil pravila in postopek za reševanje institucij, ki so enotni na ravni bančne unije in harmonizirani na ravni držav članic, ter enoten postopek za pobiranje predhodnih prispevkov za zagotovitev učinkovite uporabe teh pravil in postopkov, kot je bilo navedeno v točkah od 49 do 53 zgoraj.
- 57 Iz vseh zgornjih premislekov izhaja, da Uredba št. 806/2014 in Direktiva 2014/59 izpolnjujeta pogoja, določena v členu 114(1) PDEU.
- 58 Na drugem mestu je treba preučiti trditev tožeče stranke, da je treba določbe Uredbe št. 806/2014 in Direktive 2014/59, ki institucijam nalagajo obveznost plačila predhodnih prispevkov, šteti za „davčne določbe“ in da zato zanje ne velja pristojnost zakonodajalca Unije za harmonizacijo na podlagi člena 114(2) PDEU.
- 59 Člen 114(2) PDEU določa, da se odstavek 1 te določbe med drugim ne uporablja za „davčne določbe“.
- 60 Glede razlage izraza „davčne določbe“ je treba ugotoviti, da Pogodba DEU ne vsebuje opredelitve tega izraza (glej v tem smislu sodbo z dne 29. aprila 2004, Komisija/Svet, C-338/01, EU:C:2004:253, točka 63).

- 61 Ob tem iz sodne prakse Sodišča izhaja, da dajatev, ki jo plačajo gospodarski subjekti določenega sektorja, nima davčne narave v položaju, v katerem je neposredno namenjena zgolj financiranju odhodkov v tem sektorju in so ti odhodki potrebni za delovanje tega sektorja, zlasti da bi se ta stabiliziral (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 11. julija 1989, Schröder HS Kraftfutter, 265/87, EU:C:1989:303, točki 9 in 10).
- 62 To razlogovanje pa velja tudi za predhodne prispevke, ki sledijo logiki zavarovanja in ki jih plačajo gospodarski subjekti določenega sektorja za financiranje izključno odhodkov tega sektorja.
- 63 Tako je bilo v zvezi z naravo predhodnih prispevkov že v točki 43 zgoraj navedeno, da sta bili Uredba št. 806/2014 in Direktive 2014/59 sprejeti v okviru gospodarske in finančne krize, ki je v zvezi z Unijo razkrila pomanjkanje instrumentov, ki bi omogočali učinkovito obvladovanje tveganja, ki ga predstavljajo institucije v finančnih težavah, zaradi česar so morale države članice za podporo takim institucijam uporabiti javna finančna sredstva. Namen EMR je preprečiti škodljive posledice propada institucij, do katerih je prišlo med takimi krizami, saj lahko propad institucij v eni sami državi članici ogrozi stabilnost finančnih trgov kot celote, kot je razvidno iz uvodnih izjav 8 in 12 Uredbe št. 806/2014. Enako velja za Direktivo 2014/59, kot je razvidno iz njenih uvodnih izjav 3 in 5.
- 64 V tem okviru je zakonodajalec Unije menil, da mora celotni finančni sektor financirati stabilizacijo finančnega sistema, kot je razvidno zlasti iz uvodne izjave 100 Uredbe št. 806/2014 in uvodne izjave 103 Direktive 2014/59.
- 65 S tega vidika je posebna narava predhodnih prispevkov, kot je potrjeno v uvodnih izjavah od 105 do 107 Direktive 2014/59 in uvodni izjavi 41 Uredbe št. 806/2014, v skladu z logiko zavarovanja zagotoviti, da finančni sektor EMR zagotavlja zadostna finančna sredstva, da bi lahko izpolnjeval svoje funkcije (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 113).
- 66 Zato se v skladu s členom 67(2) in (4) ter uvodno izjavo 61 Uredbe št. 806/2014 ter členoma 101 in 103 ter uvodno izjavo 49 Direktive 2014/59 predhodni prispevki zbirajo od gospodarskih subjektov finančnega sektorja za oskrbo ESR, ki se lahko uporabi le za učinkovito uporabo instrumentov za reševanje in učinkovito izvajanje pooblastil za reševanje, kadar se izkaže, da so taki ukrepi potrebni za doseganje cilja finančne stabilnosti tega sektorja.
- 67 V zvezi s tem je treba poudariti, da se, kot izhaja iz člena 1 Uredbe št. 806/2014 in člena 1 Direktive 2014/59, ukrepi, navedeni v točki 66 zgoraj, uporabljajo le v korist institucij, ki morajo plačati predhodne prispevke.
- 68 Res je, da Uredba št. 806/2014 in Direktiva 2014/59 ne vzpostavljata nobene samodejne povezave med plačilom predhodnega prispevka in reševanjem zadevne institucije. Zato predhodnih prispevkov ni mogoče šteti za zavarovalne premije, katerih mesečni obroki in vračilo bi bili mogoči (glej v tem smislu sodbo z dne 20. januarja 2021, ABLV Bank/EOR, T-758/18, EU:T:2021:28, točki 70 in 73).
- 69 Vendar imajo institucije dvostransko korist od ESR in nacionalnih shem financiranja, ki se financirajo prav z njihovimi predhodnimi prispevki.

- 70 Na eni strani, kadar institucije propadajo ali bodo verjetno propadle, je njihov finančni položaj mogoče urediti v okviru postopka reševanja, ki se lahko začne v njihovo korist, če so izpolnjeni tudi drugi pogoji iz člena 18 Uredbe št. 806/2014 ali člena 32 Direktive 2014/59. Tak postopek tako omogoča uporabo finančnih sredstev ESR ali nacionalnih shem financiranja v korist takih institucij, pri čemer se razume, da so se ta sredstva pridobila s prispevki teh institucij.
- 71 Na drugi strani imajo vse institucije korist od svojih predhodnih prispevkov prek stabilnosti finančnega sistema, ki jo zagotavlja ESR in nacionalne sheme financiranja.
- 72 ESR in nacionalne sheme financiranja namreč krijejo tveganje, ki ga celoten finančni sektor pomeni za stabilnost finančnega sistema (glej sodbo z dne 20. januarja 2021, ABLV Bank/EOR, T-758/18, EU:T:2021:28, točka 72).
- 73 Iz tega sledi, da je namen ESR in nacionalnih shem financiranja, z vidika zavarovanja, in ne z davčnega vidika, zagotoviti stabilnost finančnega sektorja v celoti, s ciljem zagotoviti zaščito pred krizo tega sektorja v korist vseh institucij.
- 74 Ta namen zavarovanja se poleg tega odraža tudi v izračunu predhodnih prispevkov, saj ti ne izhajajo iz uporabe stopnje, določene na podlagi davčne osnove, temveč – na podlagi členov 102 in 103 Direktive 2014/59 ter členov 69 in 70 Uredbe št. 806/2014 – iz opredelitve končne ciljne ravni in nato letne ciljne ravni, ki se nato razdeli med institucije (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 113). Ta porazdelitev letne ciljne ravni temelji zlasti, kot je razvidno tudi iz uvodne izjave 107 te direktive in uvodne izjave 109 te uredbe, na tveganju, ki ga vsaka institucija pomeni za stabilnost finančnega sistema, kar institucije spodbuja k sprejetju manj tveganih načinov delovanja.
- 75 Iz zgoraj navedenega izhaja, da institucije predhodne prispevke plačujejo v skladu z logiko zavarovanja, pri čemer so ti prispevki neposredno namenjeni zgolj financiranju odhodkov finančnega sektorja, v katerega spadajo te institucije, in da so ti odhodki potrebni za delovanje tega sektorja, zlasti da bi se ta stabiliziral v primeru propada nekaterih institucij in da bi se omejili negativni učinki.
- 76 Zato določbe Uredbe št. 806/2014 in Direktive 2014/59, ki institucijam nalagajo plačilo predhodnih prispevkov in določajo podrobna pravila za njihov izračun, niso „davčne določbe“ v smislu člena 114(2) PDEU.
- 77 Te ugotovitve ne ovrže trditev tožeče stranke, da bi moral imeti v skladu z nekaterimi jezikovnimi različicami člena 114(2) PDEU izraz „davčne določbe“ širši obseg.
- 78 Vsem jezikovnim različicam nekega akta Unije je načeloma treba priznati enako vrednost. Za zagotovitev enotne razlage prava Unije je zato treba v primeru razhajanj med temi različicami zadevno določbo razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je (glej sodbo z dne 20. februarja 2018, Belgija/Komisija, C-16/16 P, EU:C:2018:79, točka 49 in navedena sodna praksa).

- 79 Tako se ubeseditev, ki je uporabljena v nekaterih jezikovnih različicah akta, ne more uporabiti kot edina podlaga za razlago tega akta oziroma glede tega ne more imeti prednosti pred drugimi jezikovnimi različicami. Tak pristop namreč ne bi bil združljiv z zahtevo po enotni uporabi prava Unije (glej sodbo z dne 20. februarja 2018, Belgija/Komisija, C-16/16 P, EU:C:2018:79, točka 50 in navedena sodna praksa).
- 80 Glede na navedeno je treba prvi tožbeni razlog v delu, v katerem temelji na ugovorih nezakonitosti Uredbe št. 806/2014 in Direktive 2014/59, zavrnuti.

b) Prvi tožbeni razlog: ugovori nezakonitosti Delegirane uredbe 2015/63

- 81 Tožeča stranka zoper Delegirano uredbo 2015/63 uveljavlja tri ugovore nezakonitosti.
- 82 Najprej je treba poudariti, da člen 4 Delegirane uredbe 2015/63 določa, da EOR določi predhodni prispevek, ki ga mora plačati posamezna institucija, sorazmerno glede na njen profil tveganja na podlagi informacij, ki jih zagotovi institucija, ter z uporabo metodologije, določene v členih od 4 do 13 te delegirane uredbe.
- 83 Člen 5 Delegirane uredbe 2015/63, naslovljen „Prilagoditev osnovnega letnega prispevka tveganjem“, določa med drugim obveznosti, ki so izključene iz izračuna teh prispevkov. V členu 6 te delegirane uredbe so naštetih stebri in kazalniki tveganja, ki jih mora EOR upoštevati pri ocenjevanju profila tveganja institucij, v členu 7 te delegirane uredbe pa je določena relativna utež vsakega stebra in kazalnika tveganja, ki jo mora EOR uporabiti pri ocenjevanju profila tveganja posamezne institucije.
- 84 Člen 8 Delegirane uredbe 2015/63 pa se nanaša na uporabo kazalnikov tveganja v posebnih primerih.
- 85 Poleg tega člen 9 Delegirane uredbe 2015/63, naslovljen „Uporaba prilagoditve tveganjem pri osnovnem letnem prispevku“, določa, da EOR na podlagi kazalnikov tveganja iz člena 6 navedene delegirane uredbe v skladu s formulo in postopki iz Priloge I k navedeni delegirani uredbi izračuna multiplikator za prilagoditev ter izračuna letni prispevek vsake institucije za vsako prispevno obdobje tako, da osnovni letni prispevek pomnoži s tem multiplikatorjem za prilagoditev v skladu s formulo in postopki iz Priloge I k tej isti delegirani uredbi.
- 86 V Prilogi I k Delegirani uredbi 2015/63 je določen postopek izračuna letnih prispevkov institucij v več korakih.

1) Prvi ugovor nezakonitosti: z Delegirano uredbo 2015/63 se presegajo pristojnosti, ki so Komisiji podeljene z Direktivo 2014/59

- 87 Po mnenju tožeče stranke Delegirana uredba 2015/63 presega meje, določene z Direktivo 2014/59, ki je delegirajoči akt. Ker je okvir te direktive načrtan s členom 114(1) PDEU, naj bi bilo prepovedano, da bi delegirani akt odstopal od okvira, opredeljenega z zadnjemavedeno določbo, in se uporabljal za institucije, ki niso povezane z notranjim trgom. To naj bi veljalo za tožečo stranko, ki je ravno v postopku postopnega prenehanja poslovanja.
- 88 EOR in Komisija to utemeljitev prerekata.

- 89 Poudariti je treba, da ta ugovor nezakovitosti temelji na napačni premisi, da tožeča stranka „ni povezana z notranjim trgovom“.
- 90 Tudi če se namreč tožeča stranka znajde v postopku postopnega prenehanja svojega poslovanja, ostaja dejstvo, da po lastnih navedbah še naprej opravlja bančne posle in finančne storitve. V teh okoliščinah sodeluje na tej podlagi pri trgovini na notranjem trgu.
- 91 Dalje, ob predpostavki, da je treba očitek tožeče stranke razumeti tako, da bi morala Komisija s področja uporabe Delegirane uredbe 2015/63 izključiti institucije z nizko ravno dejavnosti na notranjem trgu, je treba poudariti naslednje.
- 92 Predhodni prispevki, izračunani na nacionalni podlagi, se naložijo na podlagi člena 103(2) Direktive 2014/59.
- 93 Iz te določbe izhaja, da morajo te prispevke plačati „institucije“ v smislu člena 2(1), točka 23, Direktive 2014/59.
- 94 Iz člena 2(1), točka 23, Direktive 2014/59 v povezavi s členom 2(1), točka 2, te iste direktive izhaja, da med te institucije spadajo, med drugim, kreditne institucije v smislu člena 4(1), točka 1, Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1), ki niso navedene med institucijami iz člena 2(5) Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL 2013, L 176, str. 338).
- 95 V skladu s členom 4(1), točka 1, Uredbe št. 575/2013 „kreditna institucija“ pomeni družbo, katere dejavnost je sprejemanje vlog ali drugih vračljivih sredstev od javnosti in dajanje kreditov za svoj račun ne glede na pomen teh dejavnosti.
- 96 Prav tako člen 2(5) Direktive 2013/36, čeprav so nekateri subjekti izključeni s področja uporabe te direktive, ne izključuje institucij z nizko ravno dejavnosti na notranjem trgu, kot so institucije v postopku postopnega prenehanja.
- 97 Iz navedenega izhaja, da člen 103(2) Direktive 2014/59 vsem institucijam, na katere se nanaša, nalaga plačilo predhodnih prispevkov ne glede na intenzivnost njihovih dejavnosti na notranjem trgu.
- 98 Poleg tega člen 103(7) Direktive 2014/59, ki je pravna podlaga Delegirane uredbe 2015/63, Komisije ne zavezuje, da nekatere institucije oprosti obveznosti plačila predhodnih prispevkov zaradi nizke ravni njihovih dejavnosti na notranjem trgu, ker so predmet postopnega prenehanja.
- 99 V teh okoliščinah je treba trditev tožeče stranke, da Uredba 2015/63 krši Direktivo 2014/59, ker takih institucij ni izvzela iz njenega področja uporabe, zavrnil.
- 100 Te ugotovitve ne ovrže trditev tožeče stranke, da iz sistematike in namena Direktive 2014/59 in Delegirane uredbe 2015/63 ter njune razlage glede na člen 114 PDEU izhaja, da s tema aktoma ni naložena obveznost plačila predhodnih prispevkov institucij, ki so v postopku postopnega prenehanja in ki ne konkurirajo drugim institucijam, ki delujejo na notranjem trgu.

101 V zvezi s tem je treba na eni strani ugotoviti, da je besedilo določb, navedenih v točkah 93, 94 in 98 zgoraj, jasno in natančno glede osebnega področja uporabe te obveznosti in neobstoja obveznosti Komisije, da s tega področja uporabe izvzame nekatere vrste institucij. Na drugi strani iz točke 90 zgoraj izhaja, da tožeča stranka še vedno opravlja dejavnosti na notranjem trgu.

102 Glede na navedeno je treba ta ugovor nezakonnosti zavrnil.

2) Drugi ugovor nezakonnosti: Delegirana uredba 2015/63 krši bistvene elemente Direktive 2014/59

103 Tožeča stranka v bistvu trdi, da Delegirana uredba 2015/63 pri oblikovanju metode za izračun predhodnih prispevkov ni dovolj upoštevala profila tveganja zadevnih institucij. Člen 6 te delegirane uredbe naj bi tako kršil bistveno določbo Direktive 2014/59, in sicer njen člen 103(7).

104 Ta kršitev naj bi izhajala zlasti iz dejstva, da naj člen 6 Delegirane uredbe 2015/63 ne bi določal nobenega zmanjšanja ali oprostitve predhodnih prispevkov v korist institucij, kot je tožeča stranka, pri katerih je izpostavljenost tveganju, verjetnost reševanja ali pomembnost za stabilnost finančnih trgov zmanjšana ali celo neobstoječa.

105 EOR in Komisija to utemeljitev prerekata.

106 Najprej je treba spomniti, da ima Komisija v okviru prenesenega pooblastila v smislu člena 290 PDEU pri izvajanju pristojnosti, ki so ji podeljene, široko diskrecijsko pravico, kadar je pozvana zlasti k izvedbi kompleksnih presoje in ocene (glej v tem smislu sodbo z dne 11. maja 2017, Dyson/Komisija, C-44/16 P, EU:C:2017:357, točka 53 in navedena sodna praksa).

107 To velja v zvezi z določitvijo meril za prilagoditev predhodnih prispevkov profilu tveganja v skladu s členom 103(7) Direktive 2014/59.

108 V zvezi s tem je treba spomniti, da je posebna narava teh prispevkov, kot izhaja iz uvodnih izjav od 105 do 107 Direktive 2014/59 in uvodne izjave 41 Uredbe št. 806/2014, v skladu z logiko zavarovanja zagotoviti, da finančni sektor zagotavlja zadostna finančna sredstva EMR, da bi lahko izpolnjeval svoje funkcije, pri čemer morajo zadevne institucije sprejeti manj tvegane načine delovanja (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 113).

109 V tem okviru in kot je razvidno iz uvodne izjave 114 Direktive 2014/59, je zakonodajalec Unije Komisijo pooblastil, da z delegiranim aktom določi, kako prilagoditi prispevke institucij shemam za financiranje reševanja sorazmerno z njihovim profilom tveganja.

110 Z istega vidika je v uvodni izjavi 107 te direktive pojasnjeno, da je treba za pošten izračun predhodnih prispevkov in zagotavljanje spodbud za poslovanje po manj tveganem modelu pri prispevkih v nacionalne sheme financiranja upoštevati stopnjo kreditnega, likvidnostnega in tržnega tveganja institucij.

111 Iz navedenega sledi, da je morala Komisija pripraviti pravila za prilagoditev predhodnih prispevkov glede na profil tveganja institucij, pri čemer je sledila dvema povezanima ciljema, in sicer na eni strani zagotoviti, da se upoštevajo različna tveganja, ki jih ustvarjajo dejavnosti institucij, bodisi bančnih bodisi širše finančnih, na drugi strani pa iste institucije spodbuditi k poslovanju po manj tveganem modelu.

- 112 Vendar, kot je razvidno iz dokumentov, ki se nanašajo na sprejetje Delegirane uredbe 2015/63, zlasti iz dokumentov „JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund“ (tehnična študija JRC v podporo zakonodaje Komisije na drugi stopnji o prispevkih v (enotni) sklad za reševanje, ki temeljijo na tveganju, v nadaljevanju: tehnična študija JRC) in „Commission Staff Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of contributions to resolution financing arrangements“ (delovni dokument služb Komisije: ocene uporabe predlagane metodologije za izračun prispevkov v sheme za financiranje reševanja), priprava takih pravil zajema kompleksne presoje in ocene Komisije v delu, v katerem mora preučiti različne dejavnike, na podlagi katerih se v bančnem in finančnem sektorju zaznavajo različne vrste tveganj.
- 113 Glede na navedeno je imela Komisija široko diskrecijsko pravico, da na podlagi člena 103(7) Direktive 2014/59 sprejme pravila, ki pojasnjujejo pojem „prilaganja predhodnih prispevkov sorazmerno s profilom tveganja institucij“.
- 114 V teh okoliščinah se mora v zvezi z metodologijo za prilagoditev osnovnih letnih prispevkov na podlagi člena 103(7) Direktive 2014/59 nadzor Sodišča Unije omejiti na preučitev, ali pri izvajanju diskrecijske pravice, podeljene Komisiji, ni prišlo do očitne napake ali zlorabe pooblastila, oziroma na to, ali Komisija ni očitno prekoračila meje te pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 21. julija 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, točka 60).
- 115 Zato mora tožeča stranka dokazati, da člen 6 Delegirane uredbe 2015/63 vsebuje take napake.
- 116 V zvezi s tem je najprej iz točk od 92 do 97 zgoraj razvidno, da Direktiva 2014/59 ne določa nobene oprostitve glede obveznosti plačila predhodnih prispevkov v korist institucij, pri katerih je izpostavljenost tveganju, verjetnost reševanja ali pomembnost za stabilnost finančnih trgov zmanjšana. Niti v Uredbi št. 806/2014 ni določena nobena podobna oprostitvev.
- 117 Prav tako poleg lastnih sredstev in kritih vlog niti Direktiva 2014/59 niti Uredba št. 806/2014 nista določali oprostitve v zvezi z nekaterimi obveznostmi institucij, kot so obveznosti iz fiduciarnih razmerij, za namene izračuna predhodnih prispevkov.
- 118 Tako v skladu s členom 103(2) Direktive 2014/59 in členom 70(2) Uredbe št. 806/2014 za vse institucije načeloma velja obveznost plačila predhodnih prispevkov, pri izračunu teh prispevkov pa je treba načeloma poleg kapitala in kritih vlog upoštevati vse obveznosti teh institucij.
- 119 Tak pristop je v skladu z zavarovalno logiko sistema predhodnih prispevkov, v skladu s katero mora celoten finančni sektor EMR zagotavljati zadostna finančna sredstva, da bi lahko izpolnjeval svoje funkcije (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 113). V skladu s to logiko imajo namreč vse institucije, vključno s tistimi, katerih verjetnost reševanja je domnevno manjša glede na obveznosti, ki jih imajo, korist od svojih predhodnih prispevkov prek stabilnosti finančnega sistema, ki jo zagotavlja ESR.
- 120 V teh okoliščinah tožeča stranka ne more trditi, da je bila Komisija dolžna iz sistema predhodnih prispevkov izključiti institucije, ki so imele obveznosti iz fiduciarnih razmerij, ali da je bila dolžna iz navedenega sistema izključiti take obveznosti, in to zgolj zato, ker te pomenijo manjše tveganje ali ker je pri instituciji, ki ima navedene obveznosti, manjša verjetnost reševanja ali je manj pomembna za stabilnost finančnih trgov.

- 121 Dalje, v skladu s členom 103(2) Direktive 2014/59 in členom 70(2) Uredbe št. 806/2014 se predhodni prispevek prilagodi sorazmerno s profilom tveganja institucij. Tako je Komisija v skladu s členom 103(7) Direktive 2014/59 pooblaščen, da z delegiranim aktom določi podrobna pravila za to prilagoditev predhodnih prispevkov sorazmerno s profilom tveganja navedenih institucij.
- 122 V ta namen člen 103(7) Direktive 2014/59 določa osem elementov, ki jih mora Komisija upoštevati pri taki prilagoditvi. Čeprav so „izpostavljenost institucije tveganju“, „verjetnost, da bo institucija vstopila v postopek reševanja“, in „pomembnost institucije za stabilnost finančnega sistema ali gospodarstva ene ali več držav članic ali Unije“ med temi elementi, tako da jih mora Komisija upoštevati pri sprejetju delegiranega akta, kot je Delegirana uredba 2015/63, pa gre le za tri od osmih elementov, ki jih mora Komisija upoštevati pri pripravi takega akta.
- 123 Poleg tega nič v členu 103(7) Direktive 2014/59 ne kaže na to, da bi morala Komisija enemu ali več od navedenih elementov pripisati prevladujoč pomen.
- 124 Nazadnje in vsekakor so bili trije elementi, ki jih je tožeča stranka navedla v zvezi z institucijami, ki so v položaju, primerljivem z njenim, in sicer njihova izpostavljenost tveganju, verjetnost njihovega reševanja ali njihova pomembnost za stabilnost finančnih trgov, upoštevani v različnih stebrih in kazalnikih tveganja, določenih v členu 6 Delegirane uredbe 2015/63, tako da se poseben položaj takih institucij odraža v izračunu predhodnih prispevkov.
- 125 V teh okoliščinah tožeča stranka ni dokazala, da je bila pri členu 6 Delegirane uredbe 2015/63 storjena očitna napaka, ali da je prišlo do zlorabe pooblastil, ali da je Komisija s sprejetjem tega člena očitno prekoračila meje svoje diskrecijske pravice, ker ta določba ne določa zmanjšanja ali oprostitev predhodnih prispevkov v korist institucij, kakršna je tožeča stranka, pri katerih je izpostavljenost tveganju, verjetnost reševanja ali pomembnost za stabilnost finančnih trgov domnevno zelo zmanjšana ali celo neobstoječa.
- 126 Te ugotovitve ne omaje trditev tožeče stranke, da Delegirana uredba 2015/63 ne določa nobenega mehanizma, s katerim bi se upošteval model podjetja s posebej nizkim tveganjem, kar ponazarja dejstvo, da lahko EOR v skladu s členom 6(6)(a) te delegirane uredbe upošteva „splošni poslovni model“ institucije le za povečanje predhodnega prispevka zadevne institucije.
- 127 V skladu s členom 103(7) Direktive 2014/59 mora namreč Komisija pri sprejemanju delegiranih aktov za izvajanje te določbe upoštevati elemente, naštetih v točkah od (a) do (h) navedene določbe, da bi pojasnila pojem „prilagajanje predhodnih prispevkov sorazmerno s profilom tveganja institucij“. Vendar ji nič v členu 103(7) te direktive ne nalaga obveznosti, da določi steber ali kazalnik tveganja, v okviru katerega bi lahko poslovni model institucije pripeljal do zmanjšanja njenega predhodnega prispevka.
- 128 Poleg tega in vsekakor različni stebri in kazalniki tveganja, določeni v členu 6 Delegirane uredbe 2015/63, omogočajo ciljno upoštevanje različnih značilnosti poslovnega modela z nizkim tveganjem, tako da se instituciji, ki ima tak model, naloži nižji predhodni prispevek.
- 129 Glede na navedeno je treba ta ugovor nezakonitosti zavrnil.

3) *Tretji ugovor nezakonitosti: nadaljnji prenos pooblastil na EOR*

- 130 Tožeča stranka trdi, da Delegirana uredba 2015/63 krši člen 290(1) PDEU, saj člen 6(1)(d) Delegirane uredbe 2015/63 EOR podeljuje pristojnost za določitev dodatnih kazalnikov tveganja. Iz člena 290(1) PDEU in člena 103(7)(d) Direktive 2014/59 pa naj bi izhajalo, da mora Komisija določiti podrobna pravila za prilagoditev predhodnih prispevkov institucij glede na verjetnost njihovega reševanja in da Komisija te pristojnosti ne more prenesti naprej.
- 131 Te nezakonitosti Delegirane uredbe 2015/63 naj ne bi bilo mogoče popraviti niti s členom 6, od (5) do (8), te delegirane uredbe, s katerim so določene podrobnosti o določitvi različnih podkazalnikov tveganja, niti s členom 7(4) navedene delegirane uredbe, ki določa sistem uteži podkazalnikov tveganja.
- 132 EOR in Komisija to utemeljitev prerekata.
- 133 Najprej je treba zavrniti trditev Komisije, da je ta očitek brezpredmeten, ker Delegirana uredba 2015/63, obravnavana ločeno, ni bila naslovljena na EOR, ampak le na nacionalne organe za reševanje, in ker naj bi določbe Delegirane uredbe 2015/63 EOR zavezovale le na podlagi pravila iz člena 70(6) Uredbe št. 806/2014.
- 134 Res je, da je bila Delegirana uredba 2015/63 sprejeta na podlagi člena 103(7) Direktive 2014/59 in da se tako člen 6(1)(d) te delegirane uredbe najprej nanaša le na NOR. Ta določba je bila na EOR razširjena le s členom 70(6) in členom 5(1) Uredbe št. 806/2014, v skladu s katerima se delegirani akti, sprejeti na podlagi navedenega člena 103(7), uporabljajo tudi za določitev predhodnih prispevkov na podlagi Uredbe št. 806/2014 in v skladu s katerima se EOR za namene uporabe Uredbe št. 806/2014 in Direktive 2014/59 šteje za NOR, kadar opravlja naloge in izvaja pooblastila, ki so NOR podeljena na podlagi te direktive.
- 135 V teh okoliščinah je mogoče utemeljitev Komisije razumeti tako, da pooblastila iz člena 6(1)(d) Delegirane uredbe 2015/63 niso bila podeljena EOR s sklepom Komisije iz Delegirane uredbe 2015/63, temveč z odločitvijo zakonodajalca Unije, ki je v Uredbi št. 806/2014. Tako naj ne bi šlo za prenos pooblastil Komisije naprej na EOR, ampak za neposredni prenos pooblastil na EOR s strani zakonodajalca Unije v zakonodajnem aktu.
- 136 Vendar taka ugotovitev ni združljiva s kronologijo sprejetja zadevnih aktov, zlasti glede na to, da je bila Uredba št. 806/2014 sprejeta pred Delegirano uredbo 2015/63. Medtem ko je bila Uredba št. 806/2014 sprejeta 15. julija 2014, to je dva meseca po sprejetju Direktive 2014/59, je bila namreč Delegirana uredba 2015/63 sprejeta šele 21. oktobra 2014, to je tri mesece pozneje.
- 137 Iz tega sledi, na eni strani, da zakonodajalec Unije s sprejetjem Uredbe št. 806/2014 ni mogel potrditi morebitne dodelitve dela pooblastil, ki so bila na Komisijo prenesena s členom 103(7) Direktive 2014/59, EOR z Delegirano uredbo 2015/63. Na drugi strani se je Komisija ob sprejetju Delegirane uredbe 2015/63 nujno zavedala, da je, kadar je na podlagi člena 6(1)(d) te uredbe nekatera pooblastila prenesla na „organe za reševanje“, ta pooblastila v zvezi z državami članicami, na katere je naslovljena Uredba št. 806/2014, prenesla na EOR.
- 138 Poleg tega to, da se je Komisija dobro zavedala te okoliščine, potrjuje besedilo uvodne izjave 7 Delegirane uredbe 2015/63, v skladu s katero bi moral „pojem organa za reševanje iz te [delegirane] uredbe vključevati tudi [EOR]“.

- 139 Odločitev o podelitvi nekaterih pooblastil EOR v okviru stebra tveganja „dodatni kazalniki tveganja, ki jih določi organ za reševanje“ (v nadaljevanju: IV. steber tveganja) – in to ne glede na njihovo naravo – torej izhaja iz odločitve Komisije, saj je bila ta odločitev sprejeta ob sprejetju Delegirane uredbe 2015/63.
- 140 Dalje, analizirati je treba naravo pooblastil, podeljenih EOR, da se oceni, ali mu je Komisija podelila pooblastila na podlagi člena 290(1) PDEU.
- 141 V skladu s členom 6(1)(d) Delegirane uredbe 2015/63 IV. steber tveganja sestavljajo dodatni kazalniki tveganja, ki jih določi NRO.
- 142 V skladu s prvim pododstavkom člena 6(5) Delegirane uredbe 2015/63 je IV. steber tveganja sestavljen iz treh kazalnikov tveganja, in sicer, prvič, „trgovalne dejavnosti, zunajbilančne izpostavljenosti, izvedeni finančni instrumenti, kompleksnost in rešljivost“, drugič, „članstvo v [IJS]“ in, tretjič, „obseg predhodne izredne javnofinančne pomoči“.
- 143 V skladu z drugim pododstavkom člena 6(5) Delegirane uredbe 2015/63 mora EOR pri določanju teh kazalnikov tveganja upoštevati „verjetnost, da se bo za zadevno institucijo začel postopek reševanja, in posledično verjetnost, da se bo uporabila shema za financiranje reševanja, če se bo institucija reševala“.
- 144 Iz besedila drugega pododstavka člena 6(5) Delegirane uredbe 2015/63 je razvidno, da daje ta določba EOR diskrecijsko pravico glede načina, na katerega mora za določitev navedenih kazalnikov tveganja „upoštevati“ „verjetnost, da se bo za zadevno institucijo začel postopek reševanja, in posledično verjetnost, da se bo uporabila shema za financiranje reševanja, če se bo institucija reševala“, saj mora EOR določiti merila iz navedene določbe, da se lahko uporabijo v posameznem primeru.
- 145 V zvezi s prvim kazalnikom tveganja, ki spada v IV. steber tveganja in se nanaša na trgovalne dejavnosti in zunajbilančne izpostavljenosti, izvedene finančne instrumente, kompleksnost in rešljivost, člen 6(6) Delegirane uredbe 2015/63 določa več dejavnikov, ki jih mora EOR upoštevati pri določanju tega kazalnika, pri čemer lahko nekateri od njih pripeljejo do povečanja profila tveganja zadevne institucije, drugi pa do zmanjšanja.
- 146 Tako obstajajo štirje elementi, ki bi lahko povzročili povečanje tega profila tveganja, in sicer: prvič, „pomen trgovalnih dejavnosti glede na obseg bilance stanja, raven kapitala, tveganost izpostavljenosti in splošni poslovni model“, drugič, „pomen zunajbilančnih izpostavljenosti glede na obseg bilance stanja, raven kapitala in tveganost izpostavljenosti“, tretjič, „pomen zneska izvedenih finančnih instrumentov glede na obseg bilance stanja, raven kapitala, tveganost izpostavljenosti in splošni poslovni model“ in, četrtič, „obseg, v katerem [...] poslovni model in organizacijska struktura institucije veljata za zapletena“.
- 147 Obstajata dva dejavnika, ki lahko povzročita zmanjšanje tega profila tveganja, in sicer „relativni znesek izvedenih finančnih instrumentov, za katere se opravi kliring prek centralne nasprotne stranke“ in „obseg, v katerem se [...] institucija lahko reši hitro in brez pravnih ovir“.
- 148 Iz besedila člena 6(6) Delegirane uredbe 2015/63 izhaja, da ta določba daje EOR diskrecijsko pravico glede „pomena“, ki ga mora EOR pripisati „trgovalnim dejavnostim“, „zunajbilančni izpostavljenosti“ in „znesku izvedenih finančnih instrumentov“, ter povezavam med različnimi elementi, omenjenimi v tej določbi.

- 149 Čepprav je torej iz člena 6(6) Delegirane uredbe 2015/63 jasno razvidno, da je treba v skladu s prvim podkazalnikom tveganja, omenjenega v tej določbi, primerjati pomen „trgovalnih dejavnosti“ glede na obseg bilance stanja, raven kapitala, tveganost izpostavljenosti in splošni poslovni model institucije, ta določba ne vsebuje nobenih podrobnosti glede konkretnega izvajanja te primerjave.
- 150 Enako velja za drugi in tretji podkazalnik tveganja iz člena 6(6)(a)(ii) in (iii) Delegirane uredbe 2015/63.
- 151 Poleg tega v zvezi z določitvijo kazalnika tveganja „članstvo v institucionalni shemi za zaščito vlog“ iz člena 6(7) Delegirane uredbe 2015/63 izhaja, da mora EOR upoštevati ustreznost zneska sredstev, ki so nemudoma na voljo „da se omogoči verodostojna in učinkovita podpora [zadevni] instituciji“, ter stopnjo pravne ali pogodbene gotovosti, da se bodo ta sredstva „v celoti izkoristila, preden se bo lahko zaprosilo za kakršno koli izredno javnofinančno pomoč“.
- 152 Iz besedila te določbe je razvidno, da ima EOR diskrecijsko pravico glede upoštevanja pogojev, določenih v navedeni določbi, ki so povezani s tem, da razpoložljiva sredstva zadevne institucionalne sheme za zaščito vlog ustrezajo sredstvom, potrebnim za financiranje zadevne institucije, in s stopnjo pravne ali pogodbene varnosti v zvezi s temi sredstvi.
- 153 Enako velja za utež različnih kazalnikov tveganja v okviru IV. stebra tveganja, ki je določena v členu 7(4) Delegirane uredbe 2015/63.
- 154 Čepprav člen 7(4) Delegirane uredbe 2015/63 jasno navaja relativno utež treh kazalnikov tveganja, ki sestavljajo IV. steber tveganja in so navedeni v točki 142 zgoraj, iz te določbe ni jasno razvidno, kako je treba ponderirati različne podkazalnike tveganja znotraj prvih dveh kazalnikov tveganja. Ta določba zlasti ne določa, ali je treba to utež sorazmerno razdeliti med te podkazalnike tveganja. Tako člen 7(4) Delegirane uredbe 2015/63 podeljuje EOR diskrecijsko pravico, da v skladu s členom 6, od (5) do (7), Delegirane uredbe 2015/63 določi utež različnih podkazalnikov tveganja, ki sestavljajo tiste kazalnike tveganja, ki jih je treba upoštevati.
- 155 Iz navedenega izhaja, da je z določbami člena 6, od (5) do (7), in člena 7(4) Delegirane uredbe 2015/63, ki se nanašajo na IV. steber tveganja, EOR podeljena diskrecijska pravica.
- 156 Vendar podelitev take diskrecijske pravice ni enakovredna prenosu pooblastila Komisije na EOR v smislu člena 290(1) PDEU.
- 157 V zvezi s tem je treba razlikovati med pooblastilom iz člena 290(1) PDEU, in sicer pooblastilom za sprejemanje nezakonodajnih aktov, ki se splošno uporabljajo in dopolnjujejo ali spreminjajo nekatere nebitvene elemente zakonodajnega akta, ter pooblastilom za uporabo splošnih aktov – zakonodajnih ali nezakonodajnih – za osebe ali položaje, ki spadajo na področje uporabe takih aktov.
- 158 Vendar po eni strani v Delegirani uredbi 2015/63 ni nobene določbe, s katero bi Komisija na EOR prenesla pooblastilo za sprejetje splošnih aktov, ki bi dopolnili ali spremenili nekatere elemente Direktive 2014/59, Uredbe št. 806/2014 ali te delegirane uredbe. Nasprotno, več določb navedene delegirane uredbe, kot so njeni členi 4 in od 6 do 9, potrjuje pooblastilo, podeljeno EOR z Direktivo 2014/59 in Uredbo št. 806/2014, da uporabi te splošne akte pri izračunu predhodnih prispevkov institucij, ki spadajo na njihovo področje uporabe.

- 159 Po drugi strani je kljub poimenovanju IV. stebra tveganja v členu 6(1)(d) Delegirane uredbe 2015/63, in sicer „dodatni kazalniki tveganja, ki jih določi organ za reševanje“, Komisija sama določila bistvena načela v zvezi z uporabo tega stebra tveganja v členu 6, od (5) do (8), te delegirane uredbe. Prav tako je Komisija v členu 7(4) navedene delegirane uredbe določila pravila relativne uteži kazalnikov tveganja v okviru tega stebra tveganja.
- 160 Iz tega sledi, da z Delegirano uredbo 2015/63 EOR ni bilo podeljeno pooblastilo za sprejemanje splošnih aktov v smislu člena 290(1) PDEU.
- 161 Glede na navedeno je treba ta ugovor nezakonitosti in zato prvi tožbeni razlog v delu, v katerem temelji na ugovorih nezakonitosti, zavrnil.

2. Drugi tožbeni razlog: ugovor nezakonitosti Uredbe št. 806/2014, Direktive 2014/59 in Delegirane uredbe 2015/63, ker kršijo člen 41(2)(c) in člen 47 Listine

- 162 Tožeča stranka z drugim tožbenim razlogom trdi, da Delegirana uredba 2015/63 EOR ne dopušča, da svoje odločitve zadostno obrazloži, in se zato sklicuje na nezakonitost Uredbe št. 806/2014, Direktive 2014/59 in te delegirane uredbe zaradi kršitve člena 41(2)(c) Listine in pravice do učinkovitega sodnega varstva, kot je določena v členu 47 Listine.

[...]

b) Vsebinska presoja

- 170 Drugi tožbeni razlog je v bistvu razdeljen na dva dela.

1) Prvi del: kršitev člena 41(2)(c) Listine

- 171 Tožeča stranka trdi, da Delegirana uredba 2015/63 EOR ne dopušča, da svoje odločitve zadostno obrazloži, in se zato sklicuje na nezakonitost te delegirane uredbe zaradi kršitve člena 41(2)(c) Listine. Natančneje, metoda izračuna predhodnih prispevkov, uvedena s to delegirano uredbo, vključuje primerjalno analizo različnih institucij, ki morajo plačati te prispevke, tako da tožeča stranka ne bi mogla preveriti pravilnosti izračuna svojega predhodnega prispevka, ne da bi imela dostop do podatkov drugih institucij, ki pa ga nima.
- 172 Poleg tega naj bi bilo pravici do obrazložene odločbe s sklicevanjem na varstvo poslovnih skrivnosti drugih institucij odvzeto bistvo. EOR naj s predložitvijo zbirnih podatkov ne bi vzpostavil ustreznega ravnotežja med temeljnimi pravicami tožeče stranke in varstvom poslovnih skrivnosti drugih institucij.
- 173 Nazadnje, če bi Splošno sodišče menilo, da Direktiva 2014/59 in Uredba št. 806/2014 nalagata metodo izračuna, opredeljeno v Delegirani uredbi 2015/63, naj bi bil s to direktivo in s to uredbo v tem delu kršen tudi člen 41(2)(c) Listine.
- 174 EOR in Komisija to utemeljitev prerekata.

- 175 Najprej je treba spomniti, da so v členih od 4 do 9 Delegirane uredbe 2015/63, kot izhaja iz točk od 82 do 86 zgoraj, določena pravila, ki jih mora EOR uporabljati pri določanju osnovnega letnega prispevka in prilagajanju tega prispevka glede na profil tveganja institucij. Ta pravila so nato konkretnije izvedena v Prilogi I k Delegirani uredbi.
- 176 Na podlagi Priloge I k Delegirani uredbi 2015/63 pod naslovom „Korak 2“ mora EOR najprej izračunati število žepkov, da bi primerjal institucije glede na različne kazalnike in podkazalnike tveganja. Nato je EOR odgovoren za to, da vsakemu žepku dodeli načeloma enako število institucij, in sicer tako, da začne z dodeljevanjem institucij z najnižjimi vrednostmi neobdelanega kazalnika prvemu žepku. Nazadnje mora EOR vsem institucijam iz danega žepka dodeliti enako vrednost, imenovano „diskretizirani kazalnik“, ki ga mora upoštevati pri preostalem izračunu njihovega multiplikatorja za prilagoditev.
- 177 Člen 296, drugi odstavek, PDEU določa, da se pravni akti obrazložijo. Prav tako pravica do dobrega upravljanja, določena v členu 41 Listine, določa obveznost institucij, organov, uradov in agencij Unije, da svoje odločitve obrazložijo.
- 178 Obrazložitev odločbe institucije, organa, urada ali agencije Unije je še posebej pomembna, ker zadevni osebi omogoča, da se ob popolnem poznavanju zadeve odloči, ali namerava vložiti tožbo zoper to odločbo, pristojnemu sodišču pa, da opravi nadzor, in je torej eden od pogojev za učinkovitost sodnega nadzora, ki ga zagotavlja člen 47 Listine (glej sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 103 in navedena sodna praksa).
- 179 Taka obrazložitev mora biti prilagojena naravi zadevnega akta in okoliščinam, v katerih je bil sprejet. V zvezi s tem v obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevni dejanskih in pravnih okoliščin, ker je treba zadostnost obrazložitve presojati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na kontekst in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje, ter zlasti interes za pojasnila, ki bi ga lahko imele osebe, na katere se akt nanaša. Zato je akt, ki posega v položaj, dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi z njo (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 104 in navedena sodna praksa).
- 180 Za preučitev, ali je obrazložitev sklepa o določitvi predhodnih prispevkov zadostna, je treba spomniti, prvič, da iz sodne prakse Sodišča ni mogoče sklepati, da mora obrazložitev vsake odločbe institucije, organa, urada ali agencije Unije, s katero se zasebnemu gospodarskemu subjektu naloži plačilo denarnega zneska, nujno vsebovati vse elemente, ki njenemu naslovniku omogočajo, da preveri pravilnost izračuna višine tega denarnega zneska (glej sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 105 in navedena sodna praksa).
- 181 Drugič, institucije, organi, uradi in agencije Unije so na podlagi načela varovanja poslovne skrivnosti, ki je splošno načelo prava Unije, ki je konkretizirano zlasti v členu 339 PDEU, načeloma zavezani, da konkurentom zasebnega gospodarskega subjekta ne razkrijejo zaupnih informacij, ki jih je ta predložil (glej sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 109 in navedena sodna praksa).

- 182 Tretjič, če bi se štel, da mora obrazložitev sklepa EOR o določitvi predhodnih prispevkov institucijam nujno omogočiti, da preverijo pravilnost izračuna njihovega predhodnega prispevka, bi to nujno pomenilo, da se zakonodajalcu Unije prepove uvedba metode izračuna tega prispevka, ki vključuje podatke, katerih zaupnost je varovana s pravom Unije, in bi se zato pretirano zmanjšala široka diskrecijska pravica, ki jo mora imeti ta zakonodajalec za to, tako da se mu med drugim prepreči uporaba metode, s katero je mogoče zagotoviti dinamično prilagoditev financiranja ESR spremembam finančnega sektorja, s primerjalnim upoštevanjem zlasti finančnega položaja vsake institucije z dovoljenjem na ozemlju države članice, ki sodeluje v ESR (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 118).
- 183 Četrtrič, čeprav iz navedenega izhaja, da je treba obveznost obrazložitve, ki jo ima EOR, zaradi logike sistema financiranja ESR in metode izračuna, ki jo je vzpostavil zakonodajalec Unije, uravnotežiti z obveznostjo EOR, da spoštuje poslovno skrivnost zadevnih institucij, pa zadnjenavedene obveznosti ni treba razlagati tako široko, da obveznosti obrazložitve odvzame vsebino (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 120).
- 184 Vendar v okviru tehtanja obveznosti obrazložitve z načelom varovanja poslovne skrivnosti ni mogoče šteti, da obrazložitev odločbe, s katero se zasebnemu gospodarskemu subjektu naloži plačilo denarnega zneska, ne da bi mu bili predloženi vsi elementi, na podlagi katerih je mogoče natančno preveriti izračun višine tega zneska, v vseh primerih nujno posega v bistvo obveznosti obrazložitve (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 121).
- 185 Glede sklepa EOR o določitvi predhodnih prispevkov je treba šteti, da je obveznost obrazložitve spoštovana, kadar imajo osebe, na katere je ta sklep naslovljen, čeprav jim niso bili posredovani podatki, za katere velja poslovna skrivnost, na voljo metodo izračuna, ki jo je uporabil EOR, in zadostne informacije, da v bistvu razumejo, kako se je njihov posamični položaj upošteval pri izračunu njihovega predhodnega prispevka glede na položaj vseh drugih zadevnih institucij (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 122).
- 186 V takem primeru lahko namreč te osebe preverijo, ali je bil njihov predhodni prispevek določen samovoljno, ob neupoštevanju resničnosti njihovega gospodarskega položaja ali z uporabo podatkov o preostalem finančnem sektorju, ki niso verjetni. Navedene osebe lahko tako razumejo utemeljitve sklepa o določitvi njihovega predhodnega prispevka in presodijo, ali je koristno vložiti tožbo zoper ta sklep, tako da bi bilo pretirano od EOR zahtevati, naj predloži vsakega od številčnih elementov, na katere se opira izračun prispevka vsake zadevne institucije (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 123).
- 187 Iz navedenega izhaja, da EOR instituciji med drugim ni dolžan predložiti podatkov, na podlagi katerih bi lahko v celoti preverila pravilnost vrednosti multiplikatorja za prilagoditev, saj bi to preverjanje pomenilo, da ima na voljo podatke, za katere velja poslovna skrivnost v zvezi z gospodarskim položajem vsake od drugih zadevnih institucij (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 135).

- 188 V teh okoliščinah je treba poudariti, da Delegirana uredba 2015/63 nikakor ne ovira možnosti, da EOR v zbirni in anonimizirani obliki razkrije zadostne informacije, na podlagi katerih lahko institucija razume, kako je bil njen posamični položaj upoštevan pri izračunu njenega predhodnega prispevka glede na položaj vseh drugih zadevnih institucij (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in CRU, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 139).
- 189 Natančneje, Delegirana uredba 2015/63 EOR dovoli, da razkrije, ne da bi kršil svojo obveznost spoštovanja poslovne skrivnosti, mejne vrednosti vsakega razreda in s tem povezane kazalnike tveganja, da bi zadevni instituciji omogočil, da med drugim zagotovi, da uvrstitev, ki ji je bila dodeljena ob diskretizaciji kazalnikov tveganja, kot je opredeljena v Prilogi I k tej delegirani uredbi, dejansko ustreza njenemu ekonomskemu položaju, da je bila ta diskretizacija opravljena na način, ki je v skladu z metodo, opredeljeno v navedeni delegirani uredbi na podlagi verjetnih podatkov, in da so bili vsi dejavniki tveganja, ki jih je treba upoštevati na podlagi Uredbe št. 806/2014 in Delegirane uredbe 2015/63, zares upoštevani (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in CRU, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 137).
- 190 Iz zgoraj navedenega sledi, da Delegirana uredba 2015/63 EOR ne preprečuje, da izpolni svojo obveznost obrazložitve, ko mu omogoča, da zadevnim institucijam zagotovi zadostne informacije za razumevanje razlogov, ki upravičujejo sklepe o določitvi predhodnih prispevkov (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in CRU, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 141).
- 191 Enako velja za Direktivo 2014/59 in Uredbo št. 806/2014, ki določata načela za izračun predhodnih prispevkov. V zvezi s to direktivo so bila načela iz te direktive nato uveljavljena z Delegirano uredbi 2015/63, ki je bila sprejeta na podlagi člena 103(7) navedene direktive. Nazadnje, ureditev iz te delegirane uredbe se je na podlagi člena 70(6) Uredbe št. 806/2014 uporabljala za izračun predhodnih prispevkov, pobranih na podlagi te uredbe.
- 192 Drugi argumenti tožeče stranke zgornjih ugotovitev ne omajajo.
- 193 Prvič, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da bi Komisija lahko določila metodo izračuna, ki predhodnih prispevkov vsake institucije ne pogojuje s prispevki, ki jih morajo plačati vse druge institucije, je treba poudariti, da taka soodvisnost predhodnih prispevkov izhaja iz zakonodajne odločitve, izražene v členih 102 in 103 Direktive 2014/59 ter členih 69 in 70 Uredbe št. 806/2014.
- 194 Ker se je zakonodajalec Unije veljavno odločil za tako metodo (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 116), ni naloga Komisije, da jo spremeni z delegiranim aktom.
- 195 Drugič, tožeča stranka ne more izpodbijati zakonitosti Delegirane uredbe 2015/63 na podlagi prakse drugih finančnih organov, zlasti prakse Evropskega bančnega organa (EBA), ki naj bi dokazovala, da je mogoč drug sistem obrazložitve sklepov o določitvi predhodnih prispevkov.
- 196 Kot je bilo namreč ugotovljeno v točkah od 107 do 113 zgoraj, ima Komisija široko diskrecijsko pravico, da z Delegirano uredbi 2015/63 natančno določi pravila o prilagoditvi predhodnih prispevkov glede na profil tveganja institucij, tako da ni naloga Splošnega sodišča, da ugotovi, ali

je bil pristop Komisije edini ali najboljši mogoč, ampak ali je bil očitno neprimeren (glej po analogiji sodbo z dne 12. julija 2001, Jippes in drugi, C-189/01, EU:C:2001:420, točka 83). Zato zgolj dejstvo, da obstajajo alternativni pristopi, ne pomeni, da je ta delegirana uredba nezakonita.

- 197 Tretjič, zavrtni je treba trditev tožeče stranke, da bi morala poslovna skrivnost institucij uživati manjše varstvo zaradi preteka časa.
- 198 Res je, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da se, kadar so informacije, ki so v določenem obdobju lahko bile poslovne skrivnosti, stare pet let ali več, zaradi poteka časa načeloma štejejo za zgodovinske in da so zato izgubile svojo zaupnost, razen če stranka, ki se sklicuje na to naravo, izjemoma dokaže, da so te informacije kljub svoji starosti še vedno bistveni elementi njenega poslovnega položaja ali poslovnega položaja zadevnih tretjih oseb (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 19. junija 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, točka 54 in navedena sodna praksa).
- 199 Vendar so podatki, ki so bili uporabljeni za izračun predhodnih prispevkov za določeno prispevno obdobje, stari manj kot pet let. V skladu s členom 4(1) in členom 14, od (1) do (4), Delegirane uredbe 2015/63 mora EOR namreč upoštevati podatke institucij, ki so na voljo 31. decembra v letu pred prispevnim obdobjem.
- 200 Glede na navedeno je treba prvi del drugega tožbenega razloga zavrtni.

[...]

3. Šesti tožbeni razlog: nezakonitost Delegirane uredbe 2015/63

- 219 Tožeča stranka je v okviru šestega tožbenega razloga v bistvu navedla štiri očitke. Tožeča stranka s prvima očitkoma navaja ugovora nezakonitosti Delegirane uredbe 2015/63. S preostalima očitkoma izpodbija zakonitost samega izpodbijanega sklepa.
- 220 Najprej je treba preučiti ugovora nezakonitosti, očitka, ki se nanašata na zakonitost izpodbijanega sklepa, pa sta preučena v točkah od 403 do 420 spodaj.

a) Očitek, ki se nanaša na nezdržljivost Delegirane uredbe 2015/63 s členom 103(2) in (7) Direktive 2014/59

- 221 Tožeča stranka v bistvu trdi, da člen 103(7) Direktive 2014/59 Komisijo zavezuje, da pri sprejemanju delegiranih aktov za izvajanje te določbe iz izračuna predhodnih prispevkov izključi obveznosti, ki niso izpostavljene tveganju, kot so njene obveznosti iz fiduciarnih razmerij. Ker Delegirana uredba 2015/63 ne določa take izključitve, naj bi kršila člen 103(7) navedene direktive.
- 222 EOR in Komisija to utemeljitev prerekata.
- 223 Kot je bilo navedeno v točkah od 116 do 118 zgoraj, je treba pri izračunu predhodnih prispevkov v skladu s členom 103(2) Direktive 2014/59 in členom 70(2) Uredbe št. 806/2014 načeloma poleg kapitala in kritih vlog upoštevati tudi vse obveznosti institucij.

- 224 Poleg tega nič v členu 103(7) Direktive 2014/59 Komisije ne zavezuje, da iz izračuna predhodnih prispevkov izključi nekatere obveznosti, ki naj ne bi bile tvegane. Na eni strani, kot je bilo navedeno v točkah 122 in 123 zgoraj, je element „izpostavljenost institucije tveganju“ iz točke (a) te določbe le eden od elementov, ki jih mora Komisija upoštevati pri sprejemanju delegiranih aktov za izvajanje navedene določbe. Na drugi strani iz navedene določbe ne izhaja, da bi morala Komisija dati prevladujoč pomen enemu ali več od navedenih elementov.
- 225 V teh okoliščinah tožeča stranka ni dokazala, da Delegirana uredba 2015/63 ni združljiva s členom 103(7) Direktive 2014/59.
- 226 Zato je treba ta očitek zavrni.

b) Očitek, ki se nanaša na nezdržljivost Delegirane uredbe 2015/63 s členom 114 PDEU, ker bi morala Komisija upoštevati različne nacionalne ureditve za izvajanje Direktive 86/635

- 227 Tožeča stranka trdi, da Delegirana uredba 2015/63 krši člen 114 PDEU, ker ne izključuje sredstev, ki jih institucija upravlja v svojem imenu, vendar za račun druge osebe, iz obveznosti, uporabljenih za izračun predhodnih prispevkov, in to zato, ker ne upošteva različnih nacionalnih ureditev za izvajanje člena 10(1), tretji stavek, Direktive Sveta 86/635/EGS z dne 8. decembra 1986 o letnih računovodskih izkazih in konsolidiranih računovodskih izkazih bank in drugih finančnih institucij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 1, str. 157).
- 228 EOR in Komisija to utemeljitev prerekata.
- 229 EOR v skladu s členom 70(2), drugi pododstavek, točka (b), Uredbe št. 806/2014 in členom 103(2) Direktive 2014/59 izračuna osnovni letni prispevek za vsako institucijo. Ta prispevek je sorazmeren z zneskom neto obveznosti zadevne institucije glede na skupne neto obveznosti vseh institucij z dovoljenjem na ozemljih sodelujočih držav članic – v zvezi z delom prispevka, izračunanem na podlagi unije – in vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju države članice, v kateri ima zadevna institucija sedež, za del navedenega prispevka, izračunan na nacionalni podlagi.
- 230 V zvezi z določitvijo obveznosti, ki jih je treba upoštevati pri tem izračunu, je treba poudariti, da so v členu 3(1), točka 11, Delegirane uredbe 2015/63 „celotne obveznosti“ opredeljene kot „celotne obveznosti, kot so opredeljene v oddelku 3 Direktive [...] 86/635 [...] ali kot so opredeljene v skladu z mednarodnimi standardi računovodskega poročanja iz Uredbe (ES) št. 1606/2002 Evropskega parlamenta in Sveta [z dne 19. julija 2002 o uporabi mednarodnih računovodskih standardov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 609)]“.
- 231 Poleg tega morajo biti v skladu s členom 10(1) Direktive 86/635, ki je del oddelka 3 te direktive, sredstva, ki jih institucija upravlja v svojem imenu, vendar za račun tretje stranke, praviloma prikazana v bilanci stanja te institucije, če institucija pridobi pravni naslov za ta sredstva.
- 232 Vendar člen 10(1), tretji stavek, Direktive 86/635 določa, da lahko države članice zadevnim institucijam dovolijo razkritje takih skladov zunaj bilance stanja, če obstajajo posebna pravila, po katerih se navedeni skladi lahko izključijo iz sredstev, ki so na voljo za razdelitev ob likvidaciji institucije.

- 233 V zvezi s tem sta stranki potrdili, da morajo biti v skladu z določbami, ki jih je Zvezna republika Nemčija sprejela za uskladitev s členom 10 Direktive 86/635, obveznosti v zvezi z dejavnostmi v okviru fiduciarnih razmerij tožeče stranke navedene v njeni bilanci stanja.
- 234 Stranki sta kot primer navedli tudi, da je Republika Avstrija uporabila možnost iz člena 10(1), tretji stavek, Direktive 86/635, da institucijam dovoli, da sredstva, ki jih upravljajo v svojem imenu, vendar za tuj račun, izkažejo zunaj bilance stanja.
- 235 Iz tega po mnenju tožeče stranke sledi, da če ima institucija namesto v Zvezni republiki Nemčiji sedež v državi članici, kot je Republika Avstrija, lahko obveznosti v zvezi s takimi dejavnostmi v okviru fiduciarnih razmerij izkaže zunajbilančno, tako da se te obveznosti ne upoštevajo pri izračunu njenega osnovnega letnega prispevka.
- 236 V tem okviru tožeča stranka trdi, da je Komisija s tem, da v Delegirani uredbi 2015/63 ni upoštevala te razlike med računovodskimi pravili različnih držav članic glede dejavnosti v okviru fiduciarnih razmerij, povzročila izkrivljanje konkurence, ki je v nasprotju s členom 114 PDEU.
- 237 Ker pa ugovor nezakonitosti tožeče stranke temelji na členu 114 PDEU, je treba poudariti, da ta določba ustvarja pravno podlago, da lahko Parlament in Svet sprejmeta zakonodajne akte, katerih cilj je odprava trgovinskih ovir, ki izhajajo iz razlik med zakoni in drugimi predpisi držav članic (glej v tem smislu sodbo z dne 8. septembra 2021, Brunswick Bowling Products/Komisija, T-152/19, EU:T:2021:539, točka 37 (neobjavljena)).
- 238 Člen 114 PDEU pa Komisiji ne daje pristojnosti, da bi pri sprejemanju delegiranih aktov na podlagi člena 290 PDEU prekoračila pooblastilo, ki ji ga je zakonodajalec Unije podelil na podlagi zadnjenavedene določbe. Zato Komisiji ni treba odpraviti različnih nacionalnih pravil za izvajanje prava Unije, razen če ji v ta namen ni podeljeno pooblastilo z zakonodajnim aktom.
- 239 V obravnavanem primeru niti Direktiva 2014/59 niti Uredba št. 806/2014 Komisije nista pooblastili za harmonizacijo nacionalnih računovodskih pravil, ki se nanašajo na sredstva, ki jih institucija upravlja v svojem imenu, vendar za račun druge osebe.
- 240 V teh okoliščinah tožeča stranka Komisiji ne more očitati, da je kršila člen 114 PDEU s tem, da je s sprejetjem Delegirane uredbe 2015/63 domnevno povzročila izkrivljanje konkurence, ki je v nasprotju s to določbo.
- 241 Iz tega izhaja, da je treba ta očitek zavrni.

B. Tožbeni razlogi, ki se nanašajo na zakonitost izpodbijanega sklepa

1. Obrazložitev letne ciljne ravni

- 242 Najprej je treba spomniti, da je neobstoj ali nezadostnost obrazložitve razlog javnega reda, na katerega lahko pazi oziroma mora paziti sodišče Unije po uradni dolžnosti (glej sodbo z dne 2. decembra 2009, Komisija/Irska in drugi, C-89/08 P, EU:C:2009:742, točka 34 in navedena sodna praksa).

- 243 Splošno sodišče je z ukrepom procesnega vodstva in na obravnavi po uradni dolžnosti zaslišalo stranke o vseh morebitnih pomanjkljivostih obrazložitve izpodbijanega sklepa v zvezi z določitvijo letne ciljne ravni.
- 244 Da bi se preučilo, ali je pri izpodbijanem sklepu podana taka pomanjkljivost, je treba spomniti, da morajo v skladu s členom 69(1) Uredbe št. 806/2014 razpoložljiva finančna sredstva v ESR do konca prvotnega obdobja osmih let, ki se računa od 1. januarja 2016 (v nadaljevanju: prvotno obdobje), doseči končno ciljno raven, ki ustreza vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic.
- 245 V skladu s členom 69(2) Uredbe št. 806/2014 se v prvotnem obdobju predhodni prispevki časovno razporedijo kar se da enakomerno, dokler ni dosežena končna ciljna raven, navedena v točki 244 zgoraj, pri čemer pa se ustrezno upoštevata faza poslovnega cikla in morebitni vpliv procikličnih prispevkov na finančni položaj institucij.
- 246 Člen 70(2) Uredbe št. 806/2014 določa, da vsako leto prispevki, ki jih morajo plačati vse institucije z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic, ne presegajo 12,5 % končne ciljne ravni.
- 247 Člen 4(2) Delegirane uredbe 2015/63 glede metode izračuna predhodnih prispevkov določa, da EOR določi njihov znesek na podlagi letne ciljne ravni, pri čemer upošteva končno ciljno raven, in na podlagi povprečnega zneska kritih vlog v preteklem letu – izračunanega četrletno – vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic.
- 248 Prav tako EOR v skladu s členom 4 Izvedbene uredbe 2015/81 izračuna predhodni prispevek za vsako institucijo na podlagi letne ciljne ravni, ki se določi glede na končno ciljno raven in v skladu z metodologijo iz Delegirane uredbe 2015/63.
- 249 V obravnavani zadevi je EOR, kot je razvidno iz točke 48 obrazložitve izpodbijanega sklepa, za prispevno obdobje 2021 znesek letne ciljne ravni določil na 11.287.677.212,56 EUR.
- 250 EOR je v točkah 36 in 37 obrazložitve izpodbijanega sklepa v bistvu pojasnil, da je treba letno ciljno raven določiti na podlagi analize, ki se nanaša na razvoj kritih vlog v preteklih letih, na vse upoštevne spremembe gospodarskega položaja, na analizo kazalnikov v zvezi s fazo poslovnega cikla in na učinke, ki naj bi jih prociklični prispevki imeli na finančni položaj institucij. EOR je nato menil, da je primerno določiti koeficient, ki temelji na tej analizi in finančnih sredstvih, ki so na voljo v ESR (v nadaljevanju: koeficient). Da bi dosegel letno ciljno raven, je EOR ta koeficient uporabil za osmino povprečnega zneska kritih vlog v letu 2020.
- 251 EOR je v točkah od 38 do 47 obrazložitve izpodbijanega sklepa predstavil pristop za določitev koeficienta.
- 252 EOR je v točki 38 izpodbijanega sklepa ugotovil stalno naraščanje kritih vlog za vse institucije v sodelujočih državah članicah. Natančneje, povprečni znesek teh vlog, izračunan četrletno, je za leto 2020 znašal 6,689 bilijona EUR.
- 253 EOR je v točkah 40 in 41 obrazložitve izpodbijanega sklepa predstavil napovedan razvoj kritih vlog za preostala tri leta prvotnega obdobja, in sicer od leta 2021 do leta 2023. Ocenil je, da bodo letne stopnje rasti kritih vlog do konca prvotnega obdobja znašale med 4 % in 7 %.

- 254 EOR je v točkah od 42 do 45 obrazložitve izpodbijanega sklepa predstavil oceno faze poslovnega cikla in morebitnega procikličnega učinka, ki bi ga lahko imeli predhodni prispevki na finančni položaj institucij. Navedel je, da je upošteval več kazalnikov, kot so Komisijina napoved rasti bruto domačega proizvoda in napovedi ECB v zvezi s tem ter kreditni tok zasebnega sektorja kot odstotek bruto domačega proizvoda.
- 255 EOR je v točki 46 izpodbijanega sklepa ugotovil, da čeprav je bilo razumno pričakovati nadaljnjo rast kritih vlog v bančni uniji, je bil ritem te rasti nižji kot leta 2020. V zvezi s tem je EOR v točki 47 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedel, da je sprejel „preudaren pristop“ glede stopenj rasti kritih vlog za prihodnja leta do leta 2023.
- 256 Glede na te preudarke je EOR v točki 48 obrazložitve izpodbijanega sklepa določil vrednost koeficienta 1,35 %. Nato je znesek letne ciljne ravni izračunal tako, da je povprečni znesek kritih vlog v letu 2020 pomnožil s tem koeficientom in rezultat tega izračuna delil z osem v skladu z naslednjo matematično formulo iz točke 48 navedenega sklepa:
- $$\text{„Ciljni}_0 \text{ [znesek letne ciljne ravni] = Skupne krite vloge}_{2020} * 0,0135 * \frac{1}{8} = 11.287.677.212,56 \text{ EUR.} \text{“}$$
- 257 Iz pojasnil EOR na obravnavi v bistvu izhaja, da je ta določil letno ciljno raven za prispevno obdobje 2021, kot sledi.
- 258 Prvič, EOR je na podlagi v prihodnost usmerjene analize znesek kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic, napovedan za konec prvotnega obdobja, določil na približno 7,5 bilijona EUR. Da bi prišel do tega zneska, je EOR upošteval povprečni znesek kritih vlog v letu 2020, in sicer 6,689 bilijona EUR, letno stopnjo rasti kritih vlog v višini 4 % in število preostalih prispevnih obdobji do konca prvotnega obdobja, in sicer tri.
- 259 Drugič, v skladu s členom 69(1) Uredbe št. 806/2014 je EOR izračunal 1 % od teh 7,5 bilijona EUR, da bi dobil ocenjeni znesek končne ciljne ravni, ki je morala biti dosežena 31. decembra 2023, to je približno 75 milijard EUR.
- 260 Tretjič, EOR je od zadnjenavedenega zneska odštela finančna sredstva, ki so v letu 2021 že bila na voljo v ESR, to je približno 42 milijard EUR, da bi dobil znesek, ki ga je bilo treba še prejeti v preostalih prispevnih obdobjih pred koncem prvotnega obdobja, to je od leta 2021 do leta 2023. Ta znesek je znašal približno 33 milijard EUR.
- 261 Četrtrič, EOR je zadnjenavedeni znesek delil s tri, da bi ga enakomerno porazdelil med navedena preostala tri prispevna obdobja. Letna ciljna raven za prispevno obdobje 2021 je bila tako določena na znesek, naveden v točki 249 zgoraj, torej približno 11,287 milijarde EUR.
- 262 EOR je na obravnavi prav tako trdil, da je objavil informacije, na katerih je temeljila metoda, opisana v točkah od 258 do 261 zgoraj, in na podlagi katerih bi tožeča stranka lahko razumela metodo, s katero je bila določena letna ciljna raven. Natančneje, pojasnil je, da je maja 2021, to je po sprejetju izpodbijanega sklepa, vendar pred vložitvijo te tožbe, na svojem spletnem mestu objavil osnovne podatke, imenovane „Fact Sheet 2021“ (v nadaljevanju: osnovni podatki), v katerih je bil naveden ocenjeni znesek končne ciljne ravni. EOR je prav tako trdil, da je bil znesek finančnih sredstev, ki so na voljo v ESR, na voljo tudi na njegovem spletnem mestu in preko drugih javnih virov, in to veliko pred sprejetjem izpodbijanega sklepa.

- 263 Za preučitev, ali je EOR spoštoval svojo obveznost obrazložitve glede določitve letne ciljne ravni, je treba najprej spomniti, da je neobstoj ali nezadostnost obrazložitve razlog javnega reda, na katerega lahko pazi in mora paziti sodišče Unije po uradni dolžnosti (glej sodbo z dne 2. decembra 2009, Komisija/Irska in drugi, C-89/08 P, EU:C:2009:742, točka 34 in navedena sodna praksa). Zato lahko in mora Splošno sodišče upoštevati tudi druge pomanjkljivosti obrazložitve, kot so tiste, na katere se sklicuje tožeča stranka, še zlasti, kadar se te pojavijo med postopkom.
- 264 Taka obrazložitev mora biti prilagojena naravi zadevnega akta in okoliščinam, v katerih je bil sprejet. V zvezi s tem v obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevanih dejanskih in pravnih okoliščin, ker je treba zadostnost obrazložitve presojati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na kontekst in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje, ter zlasti interes za pojasnila, ki bi ga lahko imele osebe, na katere se akt nanaša. Zato je akt, ki posega v položaj, dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi z njo (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 104 in navedena sodna praksa).
- 265 Poleg tega mora biti ta obrazložitev med drugim brez protislovij, da se zadevnim osebam omogoči, da spoznajo prave razloge za ta sklep, da bi lahko pred pristojnim sodiščem branile svoje pravice, in da se temu sodišču omogoči izvajanje nadzora (glej v tem smislu sodbe z dne 10. julija 2008, Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, točka 169 in navedena sodna praksa; z dne 22. septembra 2005, Suproco/Komisija, T-101/03, EU:T:2005:336, točke 20 in od 45 do 47, in z dne 16. decembra 2015, Grčija/Komisija, T-241/13, EU:T:2015:982, točka 56).
- 266 Poleg tega, kadar avtor izpodbijanega sklepa med postopkom pred sodiščem Unije poda nekatera pojasnila v zvezi z razlogi za ta sklep, morajo biti ta pojasnila koherentna s preudarki, navedenimi v tem sklepu (glej v tem smislu sodbi z dne 22. septembra 2005, Suproco/Komisija, T-101/03, EU:T:2005:336, točke od 45 do 47, in z dne 13. decembra 2016, Printeos in drugi/Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, točki 54 in 55).
- 267 Če namreč preudarki, navedeni v izpodbijanem sklepu, niso koherentni s takimi pojasnili, podanimi v sodnem postopku, obrazložitev zadevnega sklepa ne izpolnjuje funkcij, navedenih v točkah 178 in 179 zgoraj. Natančneje, taka nedoslednost na eni strani zadevnim osebam preprečuje, da bi se pred vložitvijo tožbe seznanile s praviimi razlogi za izpodbijani sklep in pripravile svojo obrambo, na drugi strani pa sodišču Unije preprečuje, da bi opredelilo razloge, ki so služili kot resnična pravna utemeljitev za ta sklep, in preučilo njihovo skladnost s pravili, ki se uporabljajo.
- 268 Nazadnje, spomniti je treba, da mora EOR, kadar sprejme sklep o določitvi predhodnih prispevkov, zadevne institucije obvestiti o metodi izračuna teh prispevkov (glej sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 122).
- 269 Enako mora veljati za metodo določitve zneska letne ciljne ravni, saj je ta znesek bistvenega pomena za sistematiko takega sklepa. Kot namreč izhaja iz člena 4 Izvedbene uredbe 2015/81, metoda izračuna predhodnih prispevkov zajema porazdelitev navedenega zneska med vse zadevne institucije, tako da zvišanje ali znižanje tega zneska povzroči ustrezno zvišanje ali znižanje predhodnega prispevka vsake od teh institucij.

- 270 Iz navedenega izhaja, da čeprav mora EOR institucijam z izpodbijanem sklepom zagotoviti pojasnila v zvezi z metodo določitve letne ciljne ravni, morajo biti ta pojasnila koherentna s pojasnili, ki jih je EOR podal med sodnim postopkom in ki se nanašajo na metodo, ki je bila dejansko uporabljena.
- 271 V obravnavani zadevi pa ni tako.
- 272 Najprej je namreč treba navesti, da je bila v točki 48 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedena matematična formula, ki je bila predstavljena kot podlaga za določitev letne ciljne ravni. Izkazalo pa se je, da ta formula ne zajema elementov metode, ki jo je EOR dejansko uporabil, kot je bila pojasnjena na obravnavi. Kot je namreč razvidno iz točk od 258 do 261 zgoraj, je EOR znesek letne ciljne ravni v okviru te metode dobil tako, da je od končne ciljne ravni odštél finančna sredstva, ki so na voljo v ESR, da bi izračunal znesek, ki je še moral biti pobran do konca prvotnega obdobja, in ta znesek delil s tri. Vendar ta dva koraka v izračunu nista izražena v navedeni matematični formuli.
- 273 Poleg tega te ugotovitve ni mogoče ovreči s trditvijo EOR, da je maja 2021 objavil opisni obrazec, ki je vseboval razpon morebitnih zneskov končne ciljne ravni, na svojem spletnem mestu pa znesek finančnih sredstev, ki so na voljo v ESR. Ne glede na to, ali je bila tožeča stranka dejansko seznanjena s temi zneski, ta namreč sama po sebi ni mogla razumeti, da je EOR dejansko uporabil obe transakciji, navedeni v točki 272 zgoraj, pri čemer je bilo poleg tega pojasnjeno, da ju matematična formula iz točke 48 obrazložitve izpodbijanega sklepa sploh ni omenjala.
- 274 Podobna neskladja vplivajo tudi na način določitve koeficienta 1,35 %, ki pa ima v matematični formuli, navedeni v točki 256 zgoraj, ključno vlogo. Ta koeficient bi bilo namreč mogoče razumeti tako, da temelji – med drugimi parametri – na napovedani rasti kritih vlog v preostalih letih prvotnega obdobja. To pa ni v skladu s pojasnili, ki jih je EOR podal na obravnavi in iz katerih izhaja, da je bil ta koeficient določen tako, da je mogoče utemeljiti rezultat izračuna zneska letne ciljne ravni, to je po tem, ko je EOR ta znesek izračunal na podlagi štirih faz, navedenih v točkah od 258 do 261 zgoraj, in zlasti z delitvijo zneska, ki izhaja iz odbitka finančnih sredstev, ki so na voljo v ESR, od končne ciljne ravni, s tri. Ta pristop pa nikakor ne izhaja iz izpodbijanega sklepa.
- 275 Poleg tega je treba spomniti, da je bil v skladu z osnovnimi podatki ocenjeni znesek končne ciljne ravni v razponu od 70 do 75 milijard EUR. Za ta razpon pa se je izkazalo, da ni koherenten z razponom stopnje rasti kritih vlog od 4 % do 7 % iz točke 41 obrazložitve izpodbijanega sklepa. EOR je namreč na obravnavi navedel, da je za določitev letne ciljne ravni upošteval 4-odstotno stopnjo rasti kritih vlog – ki je najnižja stopnja drugega razpona – in da je tako dobil ocenjeno končno ciljno raven 75 milijard EUR – ki je najvišja vrednost prvega razpona. Tako se izkaže, da med tema razponoma obstaja neskladnost. Na eni strani namreč razpon, ki se nanaša na stopnjo razvoja kritih vlog, zajema tudi vrednosti, ki so višje od stopnje 4 %, katere uporaba bi privedla do ocenjenega zneska končne ciljne ravni, ki bi bil višji od tistih, ki so zajeti v razponu te ciljne ravni. Na drugi strani tožeča stranka ne more razumeti, zakaj je EOR v razpon, ki se nanaša na navedeno ciljno raven, vključil zneske, ki so nižji od 75 milijard EUR. Da bi to dosegel, bi bilo namreč treba uporabiti stopnjo, nižjo od 4 %, ki pa ni zajeta v razponu stopnje rasti kritih vlog. V teh okoliščinah tožeča stranka ni mogla ugotoviti, kako je EOR uporabil razpon, ki se nanaša na stopnjo razvoja teh vlog, da je prišel do izračuna ocenjene končne ciljne ravni.

- 276 Iz tega sledi, da metoda – kot je bila pojasnjena na obravnavi – ki jo je EOR dejansko uporabil za določitev letne ciljne ravni, ne ustreza metodi, opisani v izpodbijanem sklepu, tako da pravih razlogov, zaradi katerih je bila ta ciljna raven določena, na podlagi izpodbijanega sklepa niso mogle opredeliti niti institucije niti Splošno sodišče.
- 277 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da je določitev letne ciljne ravni v izpodbijanem sklepu pomanjkljivo obrazložena.
- 278 Ob upoštevanju pravnih in gospodarskih izzivov te zadeve pa je v interesu učinkovitega izvajanja sodne oblasti nadaljevati preučitev tožbenih razlogov, ki jih je navedla tožeča stranka.

2. Četrty tožbeni razlog: bistvena kršitev postopka in kršitev člena 5(1) Izvedbene uredbe 2015/81

- 279 Četrty tožbeni razlog je razdeljen na štiri dele, ki so dalje razdeljeni na več očitkov.

a) Prvi del: neobstoj avtentifikacije izpodbijanega sklepa

1) Prvi očitek, ki se nanaša na kršitev člena 5(1) Izvedbene uredbe 2015/81

- 280 Tožeča stranka trdi, da je EOR kršil člen 5(1) Izvedbene uredbe 2015/81, ki zahteva, da EOR obvesti NOR o „svojih odločitvah glede izračuna letnih prispevkov“. EOR naj ne bi izpolnil te zahteve, saj naj bi BaFin zgolj poslal osnutek tega sklepa, ne pa končnega sklepa. To naj bi izhajalo iz dejstva, da je izpodbijani sklep, o katerem jo je uradno obvestil BaFin, k tožeči stranki prispel le v nepodpisani različici, in sicer brez lastnoročnega podpisa in brez elektronskega podpisa, in naj ne bi imela številke iz dokumentarnega sistema, imenovanega „Advanced Records System“ (v nadaljevanju: ARES).
- 281 EOR to utemeljitev prereka.
- 282 Najprej je treba pojasniti, da se tožeča stranka v okviru tega očitka sklicuje le na kršitev člena 5(1) Izvedbene uredbe 2015/81.
- 283 V tej določbi pa je zgolj navedeno, da EOR obvesti zadevne NOR sodelujočih držav članic o svojih odločitvah glede izračuna predhodnih prispevkov. Z njo se ne zahteva, da EOR tem NOR predloži različico tega sklepa, ki je podpisana in ima ustrezno številko iz dokumentarnega sistema, kot je številka iz ARES. Prav tako ne zavezuje EOR, da zagotovi, da NOR tako različico pošljejo institucijam.
- 284 Iz tega sledi, da tožeča stranka EOR ne more očitati, da je kršil člen 5(1) Izvedbene uredbe 2015/81 s tem, da je BaFin poslal različico izpodbijanega sklepa, ki ni bila podpisana in ki ni vsebovala številke iz ARES.
- 285 Poleg tega je treba vsekakor pojasniti, da spis pred Splošnim sodiščem vsebuje dve različici izpodbijanega sklepa. Prva je različica tega sklepa, ki ni podpisana in o kateri je po navedbah tožeče stranke EOR obvestil BaFin in nato tožečo stranko. Druga različica navedenega sklepa, ki jo je tožeča stranka prejela neposredno od EOR na podlagi zahteve za dostop do spisa, vsebuje elektronski podpis predsednice EOR ter številko iz ARES ter natančen datum in uro na njegovi prvi strani.

286 Tožeča stranka pa ni ugotovila nobene razlike med tema različicama glede njune bistvene vsebine, tako da ne more trditi, da različica, o kateri je bil obveščen BaFin, ni bila končna različica izpodbijanega sklepa.

287 Zato je treba prvi očitek prvega dela četrtega tožbenega razloga zavrniti.

2) Drugi očitek, ki se nanaša na nepravilno avtentifikacijo izpodbijanega sklepa

288 Tožeča stranka trdi, da izpodbijani sklep ni bil pravilno avtentificiran, kar EOR prereka.

289 Tožeča stranka v bistvu navaja dve trditvi.

290 Na prvem mestu, čeprav dokumenti, ki jih je tožeča stranka pridobila na podlagi prošnje za dostop do spisa, vsebujejo elektronski podpis in številko iz ARES, naj ti elementi ne bi pomenili avtentifikacije izpodbijanega sklepa.

291 V zvezi s tem je treba spomniti, da je namen avtentifikacije akta, ki je bistvena postopkovna zahteva, zagotoviti pravno varnost z določitvijo besedila, ki ga je sprejel njegov avtor, kar v primeru izpodbijanja omogoča, da se z njim preveri popolna skladnost vročenih besedil z besedilom tega avtorja (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 152 in navedena sodna praksa).

292 EOR je v odgovoru na tožbo pojasnil, da je bil izpodbijani sklep avtentificiran z računalniškim orodjem „EU Sign“. Predsednica EOR je s tem orodjem dokument, ki vsebuje ta sklep, elektronsko podpisala, zapisala natančna datum in uro ter številko iz ARES.

293 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da metoda avtentifikacije, ki temelji na uporabi takega sistema, izpolnjuje zahteve glede avtentifikacije, navedene zgoraj v točki 291 (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točke od 157 do 161).

294 Zato je treba prvo trditev tožeče stranke zavrniti.

295 Na drugem mestu tožeča stranka trdi, da je iz dokumentov, ki jih ima na voljo, razvidno, da se podpis predsednice EOR nanaša le na glavni del izpodbijanega sklepa. Zato naj tožeča stranka še vedno ne bi imela podpisane različice Priloge I k izpodbijanemu sklepu.

296 Člen 1 izreka izpodbijanega sklepa, kakor je naveden na strani 51 glavnega dela tega sklepa v nemški različici, pa določa, da se „[i]zračun posameznih letnih predhodnih prispevkov v [ESR] za prispevno obdobje 2021, kot je določen v Prilogi I, odobri“. Iz tega izhaja, da je ta priloga I sestavni del navedenega sklepa. V teh okoliščinah EOR ni dolžan avtentificirati take priloge ločeno od glavnega dela navedenega sklepa.

297 Zato je treba drugo trditev tožeče stranke in s tem drugi očitek v celoti zavrniti.

3) Tretji očitek, ki se nanaša na postopek odločanja EOR

- 298 Tožeča stranka trdi, da „ni očitno“, da se je EOR izrekel o rezultatih izračunov predhodnih prispevkov. Člen 1 izpodbijanega sklepa naj bi določal, da EOR potrди izračune iz Priloge I k temu sklepu. Sklep, sprejet s sklicevanjem na prilogo, pa naj ne bi zadostoval, ker naj ne bi bil sklep o dejanskem izračunu predhodnih prispevkov. Priloga I k izpodbijanemu sklepu naj bi namreč vsebovala le zaokrožene vmesne rezultate brez celotnih vrednosti in naj bi bila le instrument, ki zagotavlja, da so institucije seznanjene z izračunom prispevkov. Postopek odločanja EOR pa bi se moral nanašati na „vsebinsko odločitev, povzeto v instrumentih, ki zagotavljajo njeno objavo“. Sklep, ki se nanaša le na načine sporočanja, naj ne bi zadostoval, če ni bila sprejeta vsebinska odločitev.
- 299 EOR to utemeljitev prereka.
- 300 V zvezi s tem je iz člena 1 izreka izpodbijanega sklepa razvidno, da so se člani izvršne seje EOR, ki je njegov organ odločanja v zvezi z določitvijo predhodnih prispevkov, izrekli o posameznih predhodnih prispevkih vsake institucije za prispevno obdobje 2021, kot so navedeni v Prilogi I k navedenemu sklepu.
- 301 Poleg tega, kot je razvidno iz priloge A.20 k tožbi, izvleček iz Priloge I k izpodbijanemu sklepu, ki se je nanašal na tožečo stranko in kot ga je BaFin vročil tožeči stranki, vsebuje podrobnosti o izračunu njenega predhodnega prispevka in podatke, ki so podlaga za ta izračun.
- 302 Kar zadeva zadostnost teh podatkov za informiranje članov izvršne seje EOR, ki so sprejeli izpodbijani sklep, tožeča stranka EOR zgolj očita, da so bili številčni podatki iz Priloge I k temu sklepu zaokroženi.
- 303 Vsi številčni podatki, ki so del te priloge in vsebujejo številke za vejico, pa so zaokroženi na štiri decimalna mesta, razen številčnih podatkov, ki se nanašajo na multiplikator za prilagoditev in so zaokroženi na dvanajst decimalnih mest.
- 304 Taka raven podrobnosti je zadostovala, da so člani izvršne seje EOR lahko sprejeli izpodbijani sklep ob popolnem poznavanju dejstev.
- 305 V teh okoliščinah je treba tretji očitek prvega dela četrtega tožbenega razloga in zato ta prvi del v celoti zavrniti.

b) Drugi del: nezadostna obrazložitev izpodbijanega sklepa

- 306 Tožeča stranka trdi, da izpodbijani sklep ne izpolnjuje zahtev glede obrazložitve, saj ni mogoče v celoti ponovno izračunati predhodnih prispevkov, ki jih mora plačati.
- 307 EOR to utemeljitev prereka.
- 308 V zvezi s tem je Sodišče že razsodilo, da če bi se štelo, da mora obrazložitev sklepa EOR o določitvi predhodnih prispevkov institucijam nujno omogočiti, da preverijo pravilnost izračuna njihovega predhodnega prispevka, bi to nujno pomenilo, da se zakonodajalcu Unije prepove uvedba metode izračuna tega prispevka, ki vključuje podatke, katerih zaupnost je varovana s pravom Unije, in bi se zato pretirano zmanjšala široka diskrecijska pravica, ki jo mora imeti ta zakonodajalec za to, tako da se mu med drugim prepreči uporaba metode, s katero je mogoče zagotoviti dinamično

prilagoditev financiranja ESR spremembam finančnega sektorja, s primerjalnim upoštevanjem zlasti finančnega položaja vsake institucije z dovoljenjem na ozemlju države članice, ki sodeluje v ESR (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 118).

- 309 Iz tega sledi, da tožeča stranka ne more trditi, da je EOR kršil obveznost obrazložitve, ker naj ne bi bilo mogoče v celoti ponovno izračunati predhodnih prispevkov, ki jih mora plačati.
- 310 Te ugotovitve ne omajajo trditev tožeče stranke, da v izpodbijanem sklepu niso bili pojasnjeni razlogi, iz katerih so se njeni multiplikatorji za prilagoditev povečali, medtem ko sta se njena bilančna vsota in obseg njenih izvedenih finančnih instrumentov na referenčni datum, odločilen za izračun predhodnih prispevkov za leto 2021, zmanjšala v primerjavi s prejšnjim ciklom.
- 311 Zadostnosti obrazložitve izpodbijanega sklepa namreč ni mogoče presojati glede na zadostnost obrazložitve sklepa EOR, ki se nanaša na drugo prispevno obdobje.
- 312 Vsekakor, kot je poudaril EOR in kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 308 zgoraj, sistematika metode izračuna predhodnih prispevkov pomeni, da je rezultat letne ocene tveganj institucije odvisen od ravni tveganja, ki ga ta prevzame, glede na raven tveganja drugih institucij. Raven tveganja teh institucij pa se lahko iz leta v leto manjša. Zato zmanjšanje bilančne vsote in obsega izvedenih finančnih instrumentov ne povzroči samodejno izboljšanja multiplikatorja za prilagoditev, ki velja za institucijo.
- 313 Zato je treba drugi del četrtega tožbenega razloga zavrniti.

[...]

3. Prvi tožbeni razlog: kršitev določb člena 70(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 806/2014, člena 8(1)(f) Izvedbene uredbe 2015/81 in člena 103(7) Direktive 2014/59

- 337 Tožeča stranka trdi, da je EOR s tem, da ji je naložil obveznost prispevanja v ESR, kršil določbe člena 70(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 806/2014, člena 8(1)(f) Izvedbene uredbe 2015/81 in člena 103(7) Direktive 2014/59.
- 338 V skladu z besedilom Uredbe št. 806/2014 naj bi sicer za vse institucije, ki imajo dovoljenje za opravljanje bančnih storitev, kamor spada tudi tožeča stranka, načeloma veljala obveznost prispevanja v ESR. Vendar naj besedilo pravila samo po sebi ne bi omogočalo ugotovitve njegove resnične vsebine. Na eni strani naj bi bilo treba pri razlagi sekundarnega prava obvezno upoštevati načela, ki urejajo pravila primarnega prava. Na drugi strani naj bi bilo pravo vsebino pravnega pravila mogoče določiti le glede na njegov pomen in namen ter glede na njegovo sistemsko povezavo z drugimi pravili.
- 339 EOR in Komisija to utemeljitev prerekata.
- 340 V zvezi s tem iz preudarkov, navedenih v točkah od 93 do 97 zgoraj, izhaja, da morajo vse institucije v smislu člena 2(1), točka 23, Direktive 2014/59 v povezavi s členom 2(1), točka 2, te direktive in členom 4(1), točka 1, Uredbe št. 575/2013 plačati predhodne prispevke, izračunane na nacionalni podlagi v skladu s členom 103(2) Direktive 2014/59.

- 341 Enako velja za predhodne prispevke, izračunane na podlagi unije. V skladu s členom 3(1), točka 13, Uredbe št. 806/2014 v povezavi s členom 3(2) te uredbe in členom 2(1), točka 2, Direktive 2014/59 morajo namreč vse institucije v smislu teh določb take prispevke plačati v skladu s členom 70(2) Uredbe št. 806/2014.
- 342 Tožeča stranka pa ne izpodbija, da je institucija v smislu teh določb.
- 343 Zato tožeča stranka spada na osebno področje uporabe Direktive 2014/59 in Uredbe št. 806/2014 kot institucija, ki mora plačevati predhodne prispevke.
- 344 Trditve tožeče stranke ne omajajo tega sklepa.
- 345 Na prvem mestu, ob upoštevanju preudarkov, navedenih v točki 101 zgoraj, tožeča stranka ne more trditi, da iz člena 114 PDEU, ki je pravna podlaga tako Uredbe št. 806/2014 kot Direktive 2014/59, izhaja, da institucije, ki so v postopku postopnega prenehanja, načeloma ne bi smele biti zavezane za predhodni prispevek.
- 346 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da člen 67(2), prvi stavek, Uredbe št. 806/2014 v povezavi s členom 14(2)(b) te uredbe omejuje opredelitev pojma „institucija, ki mora plačevati predhodne prispevke“, saj v primeru institucije, ki je v postopku postopnega prenehanja, kot je tožeča stranka, ni več mogoče doseči nobenega od ciljev reševanja, navedenih v tem členu 14. To naj bi veljalo zlasti za cilj, naveden v členu 14(2)(a) te uredbe, in sicer zagotoviti kontinuiteto izvajanja kritičnih funkcij, in za cilj, naveden v členu 14(2)(b) navedene uredbe, in sicer izogniti se resnim negativnim vplivom na finančno stabilnost zlasti s preprečevanjem širjenja negativnega vpliva.
- 347 V zvezi s tem je treba poudariti, da v določbah, na katere se sklicuje tožeča stranka, niso pojasnjeni cilji Uredbe št. 806/2014 kot taki, temveč cilji reševanja. V skladu s členom 16(1) Uredbe št. 806/2014 pa lahko EOR ukrep za reševanje sprejme le, če so izpolnjeni trije pogoji iz člena 18 te uredbe. Iz tega sledi, da lahko morebitne institucije v postopku reševanja tvorijo kategorijo, ožjo od kategorije institucij, ki so zavezane za predhodne prispevke. Cilji reševanja tako niso odločilni za obseg osebnega področja uporabe Uredbe št. 806/2014 v zvezi z obveznostjo plačila predhodnih prispevkov.
- 348 Na tretjem mestu, v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, njene izključitve z osebnega področja uporabe obveznosti prispevanja v ESR tudi ni mogoče izpeljati iz elementov iz člena 103(7)(a), (d) in (g) Direktive 2014/59.
- 349 Iz besedila člena 103(7) Direktive 2014/59 in besedila člena 103(2) iste direktive namreč izhaja, da namen člena 103(7) navedene direktive ni opredeliti osebno področje uporabe obveznosti plačila predhodnih prispevkov. V tej določbi so zgolj naštetih elementi, ki jih mora Komisija upoštevati pri sprejemanju delegiranih aktov za pojasnitev pojma „prilagajanje prispevkov sorazmerno s profilom tveganja institucij“ iz člena 103(2) Direktive 2014/59.
- 350 Nazadnje, tožeča stranka ne navaja nobene samostojne utemeljitve, ki bi se ciljno nanašala na člen 8(1)(f) Izvedbene uredbe 2015/81, ki bi presegala zgoraj preučeno utemeljitev. Očitek, ki se nanaša na kršitev te določbe, je zato treba zavrnilo.
- 351 Glede na navedeno je treba zavrnilo očitek, ki se nanaša na kršitev določb člena 70(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 806/2014, člena 8(1)(f) Izvedbene uredbe 2015/81 in člena 103(7) Direktive 2014/59, ter zato prvi tožbeni razlog v celoti.

4. Tretji tožbeni razlog: kršitev členov 20 in 16 Listine

352 Tretji tožbeni razlog je v bistvu razdeljen na dva dela.

a) Prvi del: kršitev člena 20 Listine

353 Tožeča stranka trdi, da je z izpodbijanem sklepom kršeno načelo enakega obravnavanja in prepovedi diskriminacije, kot je določeno v členu 20 Listine, saj se obravnava enako kot institucije, ki niso v postopku postopnega prenehanja. V zvezi s tem po eni strani poudarja, da svoja dovoljenja za opravljanje bančnih storitev uporablja samo za postopno prenehanje, po drugi strani pa, da so njena izpostavljenost tveganju, verjetnost reševanja in njena pomembnost za stabilnost finančnih trgov zelo zmanjšane ali celo neobstoječe.

354 Neenako obravnavanje naj ne bi bilo izključeno, ker metoda izračuna predhodnih prispevkov pripelje do različnih predhodnih prispevkov za različne institucije. Ustrezno upoštevanje posebnega položaja tožeče stranke bi namreč moralo pripeljati do zmanjšanja njenega prispevka na nič, kar naj ne bi bilo mogoče zaradi člena 9(3) Delegirane uredbe 2015/63, ki določa, da je treba multiplikator za prilagoditev določiti v razponu od 0,8 do 1,5.

355 EOR in Komisija to utemeljitev prerekata.

356 Člen 20 Listine določa splošno načelo enakega obravnavanja, ki velja v pravu Unije in ki zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če tako obravnavanje ni objektivno utemeljeno (sodba z dne 3. februarja 2021, Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, točka 95).

357 V zvezi s tem je treba, prvič, preučiti, ali je institucija v postopku postopnega prenehanja, kot je tožeča stranka, v položaju, ki je primerljiv s položajem drugih institucij, ki morajo plačati predhodne prispevke.

358 V skladu z ustaljeno sodno prakso se primerljivost takih položajev presoja glede na vse njihove značilnosti. Pri ugotavljanju in presoji teh značilnosti je treba med drugim upoštevati predmet in namen akta, s katerim je uvedeno zadevno razlikovanje. Poleg tega je treba upoštevati načela in cilje področja, na katero spada ta akt (glej sodbo z dne 3. februarja 2021, Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, točka 99 in navedena sodna praksa).

359 V zvezi s ciljem ureditve, pod katero spada izpodbijani sklep, je treba spomniti, da ta ureditev spada na področje EMR, katerega vzpostavitev je v skladu z uvodno izjavo 12 Uredbe št. 806/2014 namenjena zagotavljanju nevtralnega pristopa pri obravnavanju propadajočih institucij, krepitvi stabilnosti institucij sodelujočih držav članic in preprečevanju preliivanja morebitnih kriz v državah članicah, ki ne sodelujejo v tem mehanizmu, da bi se olajšalo delovanje notranjega trga kot celote.

360 Da bi se zagotovilo financiranje dejavnosti EMR, so Direktiva 2014/59, Uredba št. 806/2014 in Delegirana uredba 2015/63 uvedle predhodne prispevke, katerih posebnost je, kot izhaja iz uvodnih izjav od 105 do 107 navedene direktive in uvodne izjave 41 navedene uredbe, da v skladu z logiko zavarovanja zagotovijo, da finančni sektor zagotavlja zadostna finančna sredstva EMR, da bi ta lahko izpolnjeval svoje funkcije, in spodbujajo institucije, da sprejmejo manj tvegane načine delovanja (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 113).

- 361 Glede na ta načela in te cilje tožeča stranka napačno trdi, da so institucije, ki so v postopku postopnega prenehanja, zaradi tega postopnega prenehanja v drugačnem položaju kot druge institucije, ki so zavezane za plačilo predhodnih prispevkov.
- 362 Prvič, poudariti je treba, da, kot izhaja iz uvodne izjave 102 Uredbe št. 806/2014, predhodne prispevke zagotavljajo institucije pred kakršnim koli postopkom reševanja in neodvisno od njega.
- 363 Drugič, v skladu s členom 67(4) in členom 70 Uredbe št. 806/2014 ter členom 103 Direktive 2014/59 obveznost plačila predhodnih prispevkov velja za vse institucije, ki imajo dovoljenje za opravljanje bančnih storitev v smislu člena 2 v povezavi s členom 3(1), točka 13, te uredbe in členom 2(1), točka 2, te direktive.
- 364 V obravnavani zadevi pa tožeča stranka ne izpodbija tega, da je bila v zadevnem prispevnem obdobju institucija, ki je poslovala z dovoljenjem za opravljanje bančnih storitev v smislu določb, navedenih v točki 363 zgoraj, in to ne glede na njeno postopno prenehanje.
- 365 Iz tega sledi, da je tožeča stranka lahko opravljala bančne dejavnosti, prek katerih je lahko finančni sistem izpostavila določenemu tveganju.
- 366 Tretjič, metoda izračuna predhodnih prispevkov, kot je bila uvedena z Delegirano uredbo 2015/63, lahko – podobno kot pri drugih institucijah – odraža posebnosti profila tveganja institucij, ki so v postopku postopnega prenehanja.
- 367 Pri metodi izračuna predhodnih prispevkov se namreč upošteva velikost institucij z izračunom osnovnega letnega prispevka, ki temelji na sorazmernem znesku neto obveznosti zadevne institucije glede na neto obveznosti vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic. Tako se osnovni letni prispevek institucije v primerjavi s prispevkom drugih institucij zmanjšuje in tako izraža njen posebni položaj, če ta institucija v okviru postopnega prenehanja zmanjša znesek svojih neto obveznosti. Poleg tega različni stebri in kazalniki tveganja, določeni v členu 6 Delegirane uredbe 2015/63, omogočajo ciljno upoštevanje različnih značilnosti institucij, vključno z institucijami, ki so v postopku postopnega prenehanja, tako da se taki instituciji naloži nižji predhodni prispevek, če je njen profil tveganja zmanjšan zaradi takega postopnega prenehanja.
- 368 Četrtič, v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, institucije, ki so v postopku postopnega prenehanja, niso izključene iz vsakršne koristi, ki jo prinaša obstoj ESR.
- 369 Kot je bilo namreč navedeno v točki 71 zgoraj, sam obstoj tega sklada prispeva k stabilnosti finančnega sektorja, ki koristi vsem zadevnim institucijam, vključno z institucijami, ki so v postopku postopnega prenehanja.
- 370 V zvezi s tem je treba poudariti, da možnost ne le sprožitve reševanja institucije, ki propada ali bo verjetno propadla, ampak tudi olajšanja reševanja, ustreza cilju, ki se uresničuje z vzpostavitvijo ESR. Stabilnost finančnega sektorja pa prispeva k olajšanju takega reševanja, saj povečuje predvidljivost in učinkovitost tega reševanja.
- 371 V teh okoliščinah tožeča stranka ni dokazala, da je bila ob upoštevanju načel in ciljev, navedenih v točkah 359 in 360 zgoraj, v drugačnem položaju kot institucije, ki niso v postopku postopnega prenehanja.

- 372 Te ugotovitve ne ovrže trditev tožeče stranke, da predhodni prispevki pomenijo „bančni davek“, s katerim naj bi bila kršena „zahteva po enakem davčnem obravnavanju, ki jo nalaga člen 20 Listine“.
- 373 V zvezi s tem je treba na eni strani poudariti, da tožeča stranka ne pojasnjuje niti vsebine niti obsega „zahteve po enakem davčnem obravnavanju, ki jo nalaga člen 20 Listine“. Na drugi strani je premisa, na katero se opira tožeča stranka, in sicer da so predhodni prispevki „davki“ ali davčne določbe, napačna iz razlogov, navedenih v točkah od 59 do 76 zgoraj.
- 374 Glede na navedeno je treba prvi del tretjega tožbenega razloga zavrniti.

b) Drugi del: kršitev člena 16 Listine

- 375 Tožeča stranka trdi, da se z izpodbijanim sklepom krši svoboda gospodarske pobude, kot je določena v členu 16 Listine, saj je s tem sklepom postavljena v slabši položaj, ki ni sorazmeren s cilji, ki se želijo doseči z navedenim sklepom. Med drugim naj bi bilo namreč izključeno, da bi se predhodni prispevki lahko kadar koli uporabili v njeno korist ali v korist institucij v podobnem položaju, saj naj pogoji za uporabo instrumentov za reševanje v njenem primeru ne bi bili izpolnjeni.
- 376 EOR in Komisija to utemeljitev prerekata.
- 377 Varstvo, ki se podeljuje s členom 16 Listine, zajema pravico do opravljanja gospodarske ali trgovske dejavnosti, pogodbeno svobodo in svobodno konkurenco (glej sodbo z dne 21. decembra 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, točka 79 in navedena sodna praksa).
- 378 Vendar svoboda gospodarske pobude ni absolutna pravica. Lahko je podvržena širokemu spektru posegov organov javne oblasti, ki lahko v splošnem interesu določijo omejitve za uveljavljanje te svobode (glej v tem smislu sodbi z dne 22. januarja 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, točki 45 in 46 ter navedena sodna praksa, in z dne 21. decembra 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, točki 80 in 81 ter navedena sodna praksa).
- 379 Ta okoliščina se odraža zlasti v tem, kako je treba presojati akte Unije glede na člen 52(1) Listine (glej v tem smislu sodbi z dne 22. januarja 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, točka 47, in z dne 21. decembra 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, točka 82).
- 380 V skladu s členom 52(1) Listine mora biti vsakršno omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava Listina, predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin ter mora biti ob upoštevanju načela sorazmernosti potrebno in dejansko ustrezati ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali potrebno zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih (sodbi z dne 22. januarja 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, točka 48, in z dne 21. decembra 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, točka 83).
- 381 V obravnavani zadevi je treba ob predpostavki, da obveznost tožeče stranke, da plača predhodne prispevke, pomeni poseg v njeno svobodo gospodarske pobude, najprej poudariti, da ta obveznost izhaja zlasti iz členov 69 in 70 Uredbe št. 806/2014 ter členov 102 in 103 Direktive 2014/59, tako da je določena z zakonom.

- 382 Dalje, obveznost plačila predhodnih prispevkov sledi cilju v splošnem interesu. Kot je namreč razvidno iz uvodne izjave 1 Delegirane uredbe 2015/63, bi morale navedene sheme za financiranje reševanja imeti ustrezna finančna sredstva, da bi se omogočilo učinkovito delovanje mehanizma za reševanje. Zato lahko EOR od zadevnih institucij pobira predhodne prispevke za financiranje izvajanja navedenega mehanizma, katerega namen je okrepiti stabilnost teh institucij v sodelujočih državah članicah in preprečiti širjenje morebitnih kriz v nesodelujoče države članice, kot je bilo poudarjeno v točkah od 43 do 53 zgoraj.
- 383 Poleg tega tožeča stranka Splošnemu sodišču ni predložila nobenega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti, da bi glede na ta cilj obveznost prispevanja v ESR pomenila nesorazmeren ali nedopusten poseg, ki bi ogrožal samo bistvo njene svobode gospodarske pobude.
- 384 Nazadnje, kar zadeva načelo sorazmernosti, tožeča stranka zlasti ni dokazala, da obstajajo ukrepi, ki bi bili manj omejujoči kot plačilo predhodnih prispevkov, da bi se tako učinkovito dosegli cilji, ki jim sledita Uredba št. 806/2014 in Direktiva 2014/59, kot je med drugim cilj zagotoviti, da finančni sektor zagotavlja zadostna finančna sredstva EMR, da bi ta lahko izpolnjeval svoje funkcije, pri čemer morajo zadevne institucije sprejeti manj tvegane načine delovanja (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 113).
- 385 V teh okoliščinah tožeča stranka izpodbijanemu sklepu ne more očitati kršitve člena 16 Listine.
- 386 Zato je treba drugi del tretjega tožbenega razloga zavrni.
- 387 Prav tako je treba zavrni očitek, naveden v okviru tretjega tožbenega razloga, v skladu s katerim to, da EOR svoj sklep opira na Delegirano uredbo 2015/63 in da ta uredba ne določa oprostite institucije, kakršna je tožeča stranka, v zvezi s predhodnimi prispevki, ne more odpraviti tega, da izpodbijani sklep krši člena 20 in 16 Listine, saj naj bi se tudi s to delegirano uredbo kršili ti določbi, ker naj bi se z njo tožeči stranki naložila obveznost plačila predhodnih prispevkov.
- 388 Ker je namreč treba tako sklicevanje na Delegirano uredbo 2015/63 razumeti tako, da tožeča stranka uveljavlja ugovor nezakonnosti te delegirane uredbe zaradi kršitve členov 20 in 16 Listine, je treba tak ugovor nezakonnosti zavrni iz razlogov, navedenih v točkah od 357 do 363 in od 378 do 384 zgoraj.
- 389 Zato je treba tretji tožbeni razlog zavrni v celoti.

[...]

6. Šesti tožbeni razlog: neposredna uporaba člena 103(7)(a) Direktive 2014/59 in uporaba člena 5(1)(f) Delegirane uredbe 2015/63 po analogiji

- 403 Šesti tožbeni razlog vsebuje dva očitka, ki se nanašata na zakonitost izpodbijanega sklepa.

a) Očitek, ki se nanaša na neposredno uporabo člena 103(7)(a) Direktive 2014/59

- 404 Tožeča stranka trdi, da je EOR s tem, da je zavrnil izključitev portfelja izvedenih finančnih instrumentov EAA-OTC iz izračuna predhodnih prispevkov, kršil člen 103(7) Direktive 2014/59, ki določa merila za prilagoditev osnovnih letnih prispevkov profilu tveganja institucij. Fiduciarni

posli, kot je upravljanje tega portfelja, ki jih ima tožeča stranka kot fiduciar za račun EAA, naj ne bi imeli za posledico njene izpostavljenosti tveganju. To, da ni izpostavljena tveganju, naj bi bilo treba upoštevati pri izračunu predhodnih prispevkov na podlagi člena 103(7)(a) Direktive 2014/59. Ta določba naj bi se uporabljala za izračun navedenih prispevkov na podlagi člena 70(2)(b) Uredbe št. 806/2014.

405 EOR to utemeljitev prereka.

406 Res je, da člen 70(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 806/2014 določa, da izračun predhodnega prispevka vsake institucije temelji na prispevku, ki je prilagojen sorazmerno s profilom tveganja zadevne institucije in ki temelji na merilih iz člena 103(7) Direktive 2014/59.

407 Vendar v tej določbi ni navedeno, da mora EOR predhodni prispevek prilagoditi neposredno glede na taka merila.

408 Nasprotno, iz samega besedila člena 103(7) Direktive 2014/59, na katerega se sklicuje člen 70(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 806/2014 in ki določa sprejetje delegiranega akta za izvajanje meril iz tega člena 103(7), je razvidno, da zakonodajalec Unije ni želel, da bi se zadnjenavedena merila uporabljala neposredno za NOR, kot je EOR.

409 To velja še toliko bolj, ker člen 70(6) Uredbe št. 806/2014 določa, da se delegirani akti, v katerih je podrobno pojasnjena „prilagoditev prispevkov glede na profil tveganja institucij“, ki jih sprejme Komisija v skladu s členom 103(7) Direktive 2014/59, uporabijo za izračun predhodnih prispevkov na podlagi te uredbe.

410 Iz navedenega izhaja, da EOR predhodnega prispevka tožeče stranke ni bil dolžan prilagoditi neposredno glede na merila iz člena 103(7) Direktive 2014/59, temveč bi moral to storiti na podlagi natančnejših meril, ki so določena v Delegirani uredbi 2015/63 in s katerimi se izvajajo prva merila.

411 V členu 5 Delegirane uredbe 2015/63 pa so izčrpno naštetе obveznosti, ki jih mora EOR izključiti pri izračunu osnovnega letnega prispevka institucij, pri čemer obveznosti iz fiduciarnih razmerij v tej določbi niso omenjene.

412 Zato tožeča stranka ne more trditi, da bi moral EOR na podlagi člena 103(7)(a) Direktive 2014/59 in neodvisno od primerov iz člena 5 Delegirane uredbe 2015/63 pri izračunu njenega osnovnega letnega prispevka izključiti obveznosti v zvezi z dejavnostmi v okviru fiduciarnih razmerij tožeče stranke, ker naj te obveznosti ne bi pomenile tveganja.

413 Zato je treba ta očitek šestega tožbenega razloga zavrniti.

b) Očitek, naveden podredno: analogija s spodbujevalnimi krediti

414 Tožeča stranka podredno trdi, da bi moral EOR po analogiji uporabiti člen 5(1)(f) Delegirane uredbe 2015/63 za portfelj izvedenih finančnih instrumentov EAA-OTC, ki ga ima kot fiduciar. Tako kot posredniška institucija na področju spodbujevalnih kreditov naj bi bil fiduciarni pooblaščenec za namene likvidacije obveznosti iz fiduciarnih razmerij zgolj faza med prvotnim pogodbenim partnerjem v pogodbi o izvedenih finančnih instrumentih in fiduciantom.

415 EOR in Komisija to utemeljitev prerekata.

- 416 Člen 5(1)(f) Delegirane uredbe 2015/63 iz izračuna predhodnih prispevkov izključuje nekatere obveznosti, ki jih imajo institucije, ki upravljajo spodbujevalne kredite.
- 417 Pojem „spodbujevalni kredit“ je v členu 3, točka 28, Delegirane uredbe 2015/63 opredeljen kot kredit, ki ga zagotovi spodbujevalna banka ali se zagotovi prek posredniške institucije na nekonkurenčni in neprofitni osnovi z namenom spodbujanja ciljev javne politike centralne ali regionalne uprave države članice.
- 418 Po eni strani pa je iz vlog tožeče stranke razvidno, da takih kreditov ne upravlja, tako da ni institucija, navedena v členu 5(1)(f) Delegirane uredbe 2015/63.
- 419 Po drugi strani EOR ne more uporabiti člena 5(1)(f) Delegirane uredbe 2015/63 po analogiji za obveznosti, povezane z dejavnostmi iz fiduciarnih razmerij. Navedena določba namreč EOR ne daje diskrecijske pravice, da v okviru prilagoditve sorazmerno s profilom tveganja institucij iz osnovnih letnih prispevkov izključi nekatere obveznosti, temveč so v njem, nasprotno, natančno in izčrpno naštetih pogoji, pod katerimi je obveznost lahko predmet take izključitve (glej sodbo z dne 3. decembra 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, točka 93).
- 420 Tako je treba drugi očitek šestega tožbenega razloga in s tem šesti tožbeni razlog v celoti zavrnil.

7. Sedmi tožbeni razlog: kršitev člena 5(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 v povezavi s členom 70(6) Uredbe št. 806/2014 zaradi neupoštevanja neto vrednosti obveznosti, povezanih s pogodbami o izvedenih finančnih instrumentih

- 421 Pred preučitvijo sedmega tožbenega razloga je treba spomniti na vsebino upoštevanih določb Delegirane uredbe 2015/63.
- 422 V členu 5(1) Delegirane uredbe 2015/63, ki je del njenega oddelka 2, je naštetih šest primerov izključitve obveznosti iz izračuna predhodnih prispevkov.
- 423 V skladu s členom 5(3), prvi pododstavek, Delegirane uredbe 2015/63 se za namene tega oddelka povprečni letni znesek obveznosti iz člena 5(1) te delegirane uredbe, ki izhajajo iz pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, izračunan na četrletni osnovi, vrednoti v skladu s členi 429, 429a in 429b Uredbe (EU) št. 575/2013.
- 424 Člen 5(3), drugi pododstavek, Delegirane uredbe 2015/63 pa določa, da vrednost, pripisana obveznostim, ki izhajajo iz pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, ne sme biti nižja od 75 % vrednosti istih obveznosti, če se ta izračuna z uporabo računovodskih pravil, ki se za zadevno institucijo uporabljajo za namene finančnega poročanja (v nadaljevanju: knjigovodska vrednost).
- 425 Nazadnje, člen 5(4), prvi pododstavek, Delegirane uredbe 2015/63 določa, da za namene oddelka 2 te delegirane uredbe celotne obveznosti iz člena 5(1) navedene delegirane uredbe izključujejo knjigovodsko vrednost obveznosti, ki izhajajo iz pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, vključujejo pa ustrezno vrednost, določeno v skladu s členom 5(3) te delegirane uredbe.
- 426 Tožeča stranka trdi, da je bil z izpodbijanim sklepom kršen člen 5(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 v povezavi s členom 70(6) Uredbe št. 806/2014, ker je EOR njen predhodni prispevek izračunal na podlagi vrednosti njenih pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, ki jo tožeča stranka imenuje „bruto vrednost“, namesto vrednosti teh pogodb, ki jo imenuje „neto vrednost“.

- 427 Iz njenih vlog izhaja, da tožeča stranka s tem pojmom „neto vrednost“ razume vrednost njenih obveznosti, ki izključuje obveznosti, ki ne pomenijo tveganja, medtem ko „bruto vrednost“ vključuje take obveznosti. Po mnenju tožeče stranke so netvegane obveznosti zlasti tiste, ki so povezane s portfeljem izvedenih finančnih instrumentov EAA-OTC, ker uživa popolno in učinkovito varstvo pred tveganji, ki izhajajo iz teh obveznosti.
- 428 To varstvo naj bi izhajalo iz sporazuma o pobotu, sklenjenega med tožečo stranko in EAA, s katerim naj bi zadnja prevzela odgovornost za tveganja, povezana s portfeljem izvedenih finančnih instrumentov EAA-OTC.
- 429 V tem okviru naj ne bi bilo pomembno, kako določbe Uredbe št. 575/2013 obravnavajo različne obveznosti, povezane s portfeljem izvedenih finančnih instrumentov EAA-OTC. Cilj te uredbe naj bi bil drugačen od cilja Direktive 2014/59 in Uredbe št. 806/2014. Člen 5(3) Delegirane uredbe 2015/63 naj bi sicer res določal, da je treba v zvezi z vrstami obveznosti, ki jih je treba izključiti iz obveznosti institucije v skladu s členom 5(1) te delegirane uredbe, znesek obveznosti, ki izhajajo iz pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, ovrednotiti v skladu s členi 429, 429a in 429b Uredbe št. 575/2013. Zadnjenavedene določbe pa naj bi urejale izračun tako imenovanega količnika finančnega vzvoda, ki je, kot naj bi izhajalo iz uvodnih izjav od 91 do 94 Uredbe št. 575/2013, parameter, ki ni povezan s tveganjem, ki izhaja iz bonitetnih predpisov.
- 430 Nasprotno pa bi bilo treba pri izračunu predhodnih prispevkov, prilagojenih sorazmerno s profilom tveganja institucij, ob upoštevanju načela sorazmernosti med drugim upoštevati izpostavljenost poslov tveganju. Iz tega naj bi izhajalo, da za vključitev obveznosti v osnovo za izračun predhodnih prispevkov ne bi bilo mogoče upoštevati obveznosti, ki jih zajema sporazum o pobotu, ki ga je tožeča stranka sklenila z EAA. V teh okoliščinah naj sklicevanje v členu 5(3) Delegirane uredbe 2015/63 na določbe Uredbe št. 575/2013 ne bi moglo zajemati vseh obveznosti, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov, ampak le obveznosti, ki pomenijo vsaj eno tveganje.
- 431 EOR to utemeljitev prereka.
- 432 V skladu s členom 5(4) Delegirane uredbe 2015/63 za namene oddelka 2 te delegirane uredbe, ki vključuje ta člen 5, celotne obveznosti iz odstavka 1 navedenega člena 5 izključujejo knjigovodsko vrednost obveznosti, ki izhajajo iz pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, vključujejo pa ustrezno vrednost, določeno v skladu z odstavkom 3 tega člena.
- 433 V skladu s členom 5(3), prvi pododstavek, Delegirane uredbe 2015/63 se povprečni letni znesek „obveznosti iz odstavka 1“ tega člena, ki izhajajo iz pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, izračunan na četrletni osnovi, vrednoti v skladu s členi 429, 429a in 429b Uredbe (EU) št. 575/2013.
- 434 Tako je iz samega besedila člena 5(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 razvidno, da se ti določbi uporabljata le za obveznosti iz odstavka 1 tega člena.
- 435 Iz točke 419 zgoraj pa izhaja, da obveznosti, povezane s portfeljem izvedenih finančnih instrumentov EAA-OTC, ne spadajo na področje uporabe člena 5(1)(f) Delegirane uredbe 2015/63.

- 436 Poleg tega tožeča stranka ne pojasnjuje, kateri drugi primer iz člena 5(1) Delegirane uredbe 2015/63 naj bi se uporabljal za obveznosti, povezane s portfeljem izvedenih finančnih instrumentov EAA-OTC.
- 437 Iz tega sledi, da je argumentacija tožeče stranke v okviru sedmega tožbenega razloga, ki temelji na domnevni kršitvi člena 5(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63, brezpredmetna in da je treba sedmi tožbeni razlog tako zavriniti.

8. Osmi tožbeni razlog: kršitev člena 6(8)(a) Delegirane uredbe 2015/63 v povezavi s členom 70(6) Uredbe št. 806/2014 zaradi opredelitve tožeče stranke kot institucije v smislu zadnjenavedene določbe

- 438 Tožeča stranka trdi, da je izpodbijani sklep v nasprotju z določbami člena 70(6) Uredbe št. 806/2014 v povezavi s členom 6(8)(a) Delegirane uredbe 2015/63 v delu, v katerem je tožeča stranka v tem sklepu opredeljena kot institucija v postopku postopnega prenehanja v smislu zadnjenavedene določbe, kar povečuje njen multiplikator za prilagoditev.
- 439 Ker naj bi bila Delegirana uredba 2015/63 sprejeta na podlagi člena 103(7) in (8) Direktive 2014/59 in ker naj bi bila s to direktivo na ravni Unije uvedena prva enotna ureditev sanacije in reševanja bančnih institucij, naj bi se državne pomoči ali enakovredno financiranje iz člena 6(8)(a) Delegirane uredbe 2015/63 nanašale le na pomoč, odobreno v okviru Direktive 2014/59 ali od začetka njene veljavnosti. To razlago naj bi potrjevalo besedilo uvodnih izjav 41 in 55, člena 2(1), točka 28, in člena 31(2)(c) navedene direktive.
- 440 Podpora, ki jo je EAA izplačala tožeči stranki, pa naj bi ji bila takrat dodeljena iz državnih sredstev na podlagi nacionalne ureditve in pred začetkom veljavnosti Direktive 2014/59, in ne iz sredstev ESR na podlagi te direktive ali Uredbe št. 806/2014. Zato naj EOR zanjo ne bi smel uporabiti najvišje vrednosti za kazalnik tveganja „obseg predhodne izredne javnofinančne pomoči“.
- 441 EOR to utemeljitev prereka.
- 442 Člen 6(5)(c) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da IV. steber tveganja med drugimi kazalniki tveganja sestavlja kazalnik tveganja „obseg predhodne izredne javnofinančne pomoči“.
- 443 V skladu s členom 2(1), točka 28, Direktive 2014/59 v povezavi s členom 3, prvi odstavek, Delegirane uredbe 2015/63 „[i]zredna javnofinančna pomoč“ pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU ali drugo javno finančno podporo na nadnacionalni ravni, ki bi pomenila državno pomoč, če bi bila dodeljena na nacionalni ravni, in ki je predvidena za ohranitev ali ponovno vzpostavitev uspešnega poslovanja, likvidnosti ali solventnosti institucije.
- 444 V obravnavani zadevi po eni strani ni sporno, da je bila tožeča stranka prestrukturirana po tem, ko je prejela tako državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU.
- 445 Po drugi strani v nasprotju s trditvijo tožeče stranke dejstvo, da je bila ta pomoč dodeljena pred začetkom veljavnosti Direktive 2014/59, ne vpliva na okoliščino, da ta pomoč spada na področje uporabe člena 6(5)(c) Delegirane uredbe 2015/63 v povezavi s členom 2(1), točka 28, te direktive.
- 446 Niti besedilo člena 2(1), točka 28, Direktive 2014/59 niti besedilo člena 6(8)(a) Delegirane uredbe 2015/63 namreč ne vsebujeta navedbe, ki bi časovno omejevala uporabo zadnjenavedene določbe tako, kot zatrjuje tožeča stranka.

- 447 To ugotovitev potrjuje namen člena 6(8)(a) Delegirane uredbe 2015/63. Kot je namreč v bistvu trdil EOR, tveganje, da ima institucija, ki je šla v postopek prestrukturiranja po tem, ko je prejela izredno javnofinančno pomoč, znova finančne težave, ni zmanjšano zgolj zaradi dejstva, da je bila ta pomoč dodeljena pred začetkom veljavnosti Direktive 2014/59.
- 448 V teh okoliščinah je EOR pravilno menil, da tožeča stranka spada na področje uporabe člena 6(8)(a) Delegirane uredbe 2015/63 in je v skladu s to določbo zanjo uporabil najvišjo vrednost za kazalnik tveganja „obseg predhodne izredne javnofinančne pomoči“.
- 449 Te ugotovitve ne ovrže trditev tožeče stranke, da je treba člen 6(8)(a) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati ob upoštevanju uvodne izjave 55 in člena 31(2)(c) Direktive 2014/59, tako da se člen 6(8)(a) Delegirane uredbe 2015/63 nanaša le na obdobje po začetku veljavnosti Direktive 2014/59.
- 450 V skladu z uvodno izjavo 55 Direktive 2014/59 bi bilo treba „[i]nstrumente za reševanje [...], razen kadar je izrecno drugače določeno v tej direktivi, uporabiti pred kakršno koli kapitalsko injekcijo javnega sektorja ali enakovredno izredno javnofinančno pomočjo instituciji“. V skladu s členom 31(2)(c) te direktive je eden od ciljev reševanja „[z]aščititi javna sredstva s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti od izredne javnofinančne pomoči“.
- 451 Zadostuje pa poudariti, da se uvodna izjava 55 in člen 31(2)(c) Direktive 2014/59 nanašata na načine morebitne uporabe instrumentov za reševanje, vzpostavljenih z Direktivo 2014/59, in ne na izračun predhodnih prispevkov. Tako iz tega ni mogoče izpeljati nobenega sklepa glede razlage člena 6(5)(c) Delegirane uredbe 2015/63.
- 452 Enaka ugotovitev velja za trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na odlomek iz uvodne izjave 41 Direktive 2014/59, v skladu s katerim se „[i]nstitucija [...] ne bi smela šteti za institucijo, ki propada ali bo verjetno propadla, zgolj zato, ker ji je bila izredna javnofinančna pomoč zagotovljena pred začetkom veljavnosti te direktive“.
- 453 V zvezi s tem se tožeča stranka opira na nepopolno razumevanje te uvodne izjave. Kot je namreč razvidno iz prvega stavka navedene uvodne izjave (in sicer da bi moral „[o]kvir za reševanje [...] zagotoviti pravočasen začetek reševanja, preden bilanca stanja finančne institucije pokaže insolventnost in preden se ves kapital izčrpa“), se ta nanaša na uvedbo postopka reševanja. Zato iz tega ni mogoče izpeljati nobenega sklepa glede razlage člena 6(5)(c) Delegirane uredbe 2015/63 v povezavi s členom 2(1), točka 28, Direktive 2014/59, ki se nanaša na izračun predhodnih prispevkov.
- 454 Prav tako se tožeča stranka ne more sklicevati na dejstvo, da je del besedila člena 2(1), točka 28, Direktive 2014/59 (in sicer „ki je predvidena za ohranitev ali ponovno vzpostavitev uspešnega poslovanja, likvidnosti ali solventnosti institucije“) formuliran v sedanjiku v povednem naklonu.
- 455 Kot je namreč sodišče Unije že ugotovilo (glej v tem smislu sodbo z dne 3. marca 2020, X (Evropski nalog za prijetje – Dvojna kaznivost), C-717/18, EU:C:2020:142, točka 20), se sedanjik v povednem naklonu v predpisih običajno uporablja za izražanje kogentne narave določbe. Iz tega sledi, da iz tega ni mogoče sklepati o njenih časovnih učinkih.
- 456 Nazadnje je treba zavriniti trditev tožeče stranke, da bi uporaba člena 6(8)(a) Delegirane uredbe 2015/63 za ukrepe pomoči pred začetkom veljavnosti Direktive 2014/59 ogrozila postopke prestrukturiranja, s čimer bi se kršil polni učinek te direktive.

- 457 V zvezi s tem je treba na eni strani poudariti, da ta direktiva v členu 103(7)(e) določa, da je treba pri izračunu predhodnih prispevkov upoštevati obseg predhodne izredne javnofinančne pomoči, ne da bi bilo natančneje določeno, da mora biti ta pomoč dodeljena po začetku njene veljavnosti.
- 458 Na drugi strani, kot je bilo navedeno v točkah 71 in 370 zgoraj, je eden od ciljev Direktive 2014/59 okrepiti stabilnost finančnih trgov, kar institucijam, kakršna je tožeča stranka, pomaga pri dokončanju njihovega postopnega prenehanja, ne glede na to, ali se je ta postopek začel pred začetkom veljavnosti te direktive ali po njem.
- 459 Glede na navedeno je treba osmi tožbeni razlog zavrni.

C. Predlog

- 460 Po preučitvi Splošnega sodišča po uradni dolžnosti je treba ugotoviti, da je določitev letne ciljne ravni v izpodbijanem sklepu pomanjkljivo obrazložena. Ker lahko ta pomanjkljivost sama utemelji razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa, je ta sklep treba razglasiti za ničen v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko.

[...]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Sklep SRB/ES/2021/22 Enotnega odbora za reševanje (EOR) z dne 14. aprila 2021 o izračunu predhodnih prispevkov v Enotni sklad za reševanje za leto 2021 se razglasi za ničen v delu, v katerem se nanaša na Portigon AG.**
- 2. Učinki sklepa SRB/ES/2021/22 se v delu, v katerem se nanaša na Portigon AG, ohranijo, dokler v razumnem roku, ki ne sme presegati šestih mesecev od dneva razglasitve te sodbe, ne začne veljati nov sklep EOR o določitvi predhodnega prispevka te institucije v Enotni sklad za reševanje za prispevno obdobje 2021.**
- 3. EOR poleg svojih stroškov nosi stroške, nastale družbi Portigon AG.**
- 4. Evropski parlament, Svet Evropske unije in Evropska komisija nosijo svoje stroške.**

Kornezov

De Baere

Petrлік

Kecsmár

Kingston

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 29. maja 2024.

Podpisi